Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 27ης Φεβρουαρίου 2014*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της καταστάσεως στην Αίγυπτο — Δέσμευση κεφαλαίων — Νομική βάση — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Πλάνη περί τα πράγματα — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Δικαίωμα ιδιοκτησίας — Επιχειρηματική ελευθερία»

Στην υπόθεση T-256/11,

Ahmed Abdelaziz Ezz, κάτοικος Giseh (Αίγυπτος),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, κάτοικος Λονδίνου (Ηνωμένο Βασίλειο),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, κάτοικος Λονδίνου,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, κάτοικος Giseh,

εκπροσωπούμενοι αρχικώς από την M. Lester, barrister, και τον J. Binns, solicitor, στη συνέχεια, από τους J. Binns, J. Lewis, QC, B. Kennelly, barrister, και I. Burton, solicitor,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και I. Gurov,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους F. Erlbacher, M. Κωνσταντινίδη και A. Bordes,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως 2011/172/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων [και] φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ L 76, σ. 63), και, αφετέρου, του κανονισμού (ΕΕ) 270/2011 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ L 76, σ. 4), στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν τους προσφεύγοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Czúcz, πρόεδρο, I. Labucka και Δ. Γρατσία (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Μαρτίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Κατόπιν των πολιτικών γεγονότων που έλαβαν χώρα στην Αίγυπτο από τον Ιανουάριο του 2011, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, στις 21 Μαρτίου 2011, βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, την απόφαση 2011/72/ΚΕΠΠΑ, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων [και] φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ L 76, σ. 63).

2 Κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 της αποφάσεως 2011/172:

«(1) Στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Ένωση δήλωσε ότι είναι πρόθυμη να υποστηρίξει την ειρηνική και εύτακτη μετάβαση προς μια μη στρατιωτική και δημοκρατική κυβέρνηση στην Αίγυπτο βασιζόμενη στο κράτος δικαίου, με πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, και να στηρίξει τις προσπάθειες προκειμένου να δημιουργηθεί οικονομία που να ενισχύει την οικονομική συνοχή και να προάγει την ανάπτυξη.

(2) Στο πλαίσιο αυτό, θα πρέπει να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα κατά των προσώπων τα οποία ταυτοποιήθηκαν ως υπεύθυνα για παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων και τα οποία με τον τρόπο αυτό στερούν από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονομεύουν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα.»

3 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/172:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων που ταυτοποιήθηκαν ως υπεύθυνα [«having been identified as responsible», στην αγγλική απόδοση] για παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων και φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων συνδεδεμένων με αυτά, σύμφωνα με τον κατάλογο του παραρτήματος.

2. Κανένα κεφάλαιο ή οικονομικός πόρος δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή φορείς που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ή προς όφελός τους.

3. Η αρμόδια αρχή ενός κράτους μέλους μπορεί να επιτρέπει την ελευθέρωση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων ή τη διάθεση ορισμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων, υπό όρους που κρίνει σκόπιμους, αφού ορίσει ότι τα εν λόγω κεφάλαια ή οικονομικοί πόροι:

α) είναι αναγκαίοι για την κάλυψη βασικών αναγκών των φυσικών προσώπων που απαριθμούνται στο παράρτημα και των εξαρτώμενων από αυτά μελών της οικογένειάς τους· μεταξύ αυτών, δαπάνες για είδη διατροφής, ενοίκια ή ενυπόθηκα δάνεια, φάρμακα και ιατρικά έξοδα, φόροι, ασφάλιστρα και τέλη σε επιχειρήσεις κοινής ωφελείας·

β) προορίζονται αποκλειστικά για την καταβολή εύλογων επαγγελματικών αμοιβών και την εξόφληση δαπανών οι οποίες αφορούν την παροχή νομικών υπηρεσιών·

γ) προορίζονται αποκλειστικά για την πληρωμή τελών ή χρεώσεων για υπηρεσίες που αφορούν την καθημερινή τήρηση ή φύλαξη δεσμευμένων κεφαλαίων και οικονομικών πόρων, ή

δ) απαιτούνται για έκτακτες δαπάνες […]

4. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους μπορούν να επιτρέπουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων, εφόσον τηρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) τα συγκεκριμένα κεφάλαια ή οι οικονομικοί πόροι υπόκεινται σε δικαστική, διοικητική ή διαιτητική δέσμευση που επιβλήθηκε πριν από την ημερομηνία κατά την οποία το αναφερόμενο στην παράγραφο 1 φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή φορέας περιελήφθη στο παράρτημα ή σε δικαστική, διοικητική ή διαιτητική απόφαση η οποία εκδόθηκε πριν από την εν λόγω ημερομηνία·

β) τα συγκεκριμένα κεφάλαια ή οι οικονομικοί πόροι θα χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά για να ικανοποιηθούν απαιτήσεις οι οποίες έχουν κατοχυρωθεί βάσει τέτοιας δέσμευσης ή έχουν αναγνωριστεί ως έγκυρες μέσω τέτοιας απόφασης, εντός των ορίων που θέτουν οι ισχύοντες νόμοι και κανονισμοί που διέπουν τα δικαιώματα των προσώπων τα οποία εγείρουν τέτοιες απαιτήσεις·

γ) η δέσμευση ή η απόφαση δεν είναι προς όφελος φυσικού ή νομικού προσώπου, οντότητας ή φορέα που κατονομάζεται στο παράρτημα, και

δ) η αναγνώριση της δέσμευσης ή της απόφασης δεν αντίκειται στη δημόσια πολιτική στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

[…]

5. Η παράγραφος 1 δεν εμποδίζει καθορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, φορείς ή οντότητες να προβαίνουν σε πληρωμές οφειλόμενες δυνάμει σύμβασης συναφθείσας πριν από την καταχώρηση στον κατάλογο του παραρτήματος των ανωτέρω φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων ή φορέων, εφόσον το οικείο κράτος μέλος έχει προσδιορίσει ότι η πληρωμή δεν λαμβάνεται άμεσα ή έμμεσα από πρόσωπο, οντότητα ή φορέα που αναφέρεται στην παράγραφο 1.

6. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται στην πίστωση των δεσμευμένων λογαριασμών με:

α) τόκους ή άλλα κέρδη σε σχέση με αυτούς τους λογαριασμούς, ή

β) ποσά οφειλόμενα βάσει συμβάσεων, συμφωνιών ή υποχρεώσεων που είχαν συμφωνηθεί ή εγερθεί πριν από την ημερομηνία κατά την οποία οι λογαριασμοί αυτοί υποβλήθηκαν στα μέτρα των παραγράφων 1 και 2,

εφόσον οι εν λόγω τόκοι, τα λοιπά κέρδη και οι οφειλές εξακολουθούν να εμπίπτουν στα μέτρα της παραγράφου 1.»

4 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172:

«Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους ή του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, καταρτίζει και τροποποιεί τον κατάλογο του παραρτήματος.»

5 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172:

«Το παράρτημα περιλαμβάνει τους λόγους καταχώρισης των φυσικών και νομικών προσώπων, οντοτήτων και φορέων στον κατάλογο του άρθρου 1 παράγραφος 1.»

6 Κατά το άρθρο 4 της αποφάσεως 2011/172:

«Για να μεγιστοποιηθεί ο αντίκτυπος των προαναφερόμενων στο άρθρο 1 παράγραφοι 1 και 2 μέτρων, η Ένωση παροτρύνει τα τρίτα κράτη να θεσπίσουν περιοριστικά μέτρα παρόμοια με αυτά που προβλέπονται στην παρούσα απόφαση.»

7 Κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως 2011/172:

«Η παρούσα απόφαση αρχίζει να ισχύει από την ημερομηνία έκδοσής της.

Ισχύει μέχρι τις 22 Μαρτίου 2012.

Τελεί υπό διαρκή επανεξέταση. Ανανεώνεται ή τροποποιείται καταλλήλως εάν το Συμβούλιο κρίνει ότι οι στόχοι της δεν έχουν επιτευχθεί.»

8 Η απόφαση 2011/172 περιλαμβάνει σε παράρτημα έναν «[κ]ατάλογο[…] των φυσικών και νομικών προσώπων, οντοτήτων και φορέων που αναφέρονται στο άρθρο 1».

9 Στην έβδομη σειρά του καταλόγου αυτού, στην τιτλοφορούμενη «Ονοματεπώνυμο» πρώτη στήλη, αναγράφεται η μνεία «Ahmed Abdelaziz Ezz». Στην τιτλοφορούμενη «Στοιχεία ταυτοποίησης» δεύτερη στήλη διευκρινίζεται: «Πρώην μέλος του Κοινοβουλίου. Ημερομηνία γέννησης: 12.01.1959. Άνδρας». Τέλος, στην τρίτη στήλη μνημονεύονται οι «[λ]όγοι [εγγραφής στον κατάλογο]».

10 Στην όγδοη γραμμή, στην τιτλοφορούμενη «Ονοματεπώνυμο» πρώτη στήλη αναγράφεται η μνεία «Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed». Στην τιτλοφορούμενη «Στοιχεία ταυτοποίησης» δεύτερη στήλη διευκρινίζεται: «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz. Ημερομηνία γέννησης: 31.01.1963. Γυναίκα». Τέλος, στην τρίτη στήλη μνημονεύονται οι «[λ]όγοι [εγγραφής στον κατάλογο]».

11 Στην ένατη γραμμή, στην τιτλοφορούμενη «Ονοματεπώνυμο» πρώτη στήλη αναγράφεται η μνεία «Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin». Στην τιτλοφορούμενη «Στοιχεία ταυτοποίησης» δεύτερη στήλη διευκρινίζεται: «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz. Ημερομηνία γέννησης: 25.05.1959 Γυναίκα». Τέλος, στην τρίτη στήλη μνημονεύονται οι «[λ]όγοι [εγγραφής στον κατάλογο]».

12 Στη δέκατη γραμμή, στην τιτλοφορούμενη «Ονοματεπώνυμο» πρώτη στήλη αναγράφεται η μνεία «Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar». Στην τιτλοφορούμενη «Στοιχεία ταυτοποίησης» δεύτερη στήλη διευκρινίζεται: «Σύζυγος του κ. Ahmed Abdelaziz Ezz. Ημερομηνία γέννησης: 09.10.1969. Γυναίκα». Τέλος, στην τρίτη στήλη μνημονεύονται οι «[λ]όγοι [εγγραφής στον κατάλογο]».

13 Δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/172, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 270/2011, της 21ης Μαρτίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και φορέων λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο (ΕΕ L 76, σ. 4). Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, αυτού επαναλαμβάνει, κατ' ουσίαν, τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 2011/172. Ο κανονισμός αυτός περιλαμβάνει ένα «Παράρτημα Ι», πανομοιότυπο προς εκείνο της αποφάσεως 2011/172. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική του σκέψη 2, εκδόθηκε διότι τα μέτρα που ελήφθησαν με την απόφαση 2011/172 «[ενέπιπταν] στο πεδίο εφαρμογής της [ΣΛΕΕ με αποτέλεσμα να] απαιτείται κανονιστική πράξη στο επίπεδο της Ένωσης για την εφαρμογή τους».

14 Στις 22 Μαρτίου 2011, δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ C 90, σ. 3) ανακοίνωση υπ' όψιν των προσώπων επί των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/172 και στον κανονισμό 270/2011 (ΕΕ C 90, σ. 3).

15 Κατά τη διάρκεια της δίκης, το Συμβούλιο παρέτεινε δύο φορές την εφαρμογή των μέτρων που προβλέπονται στην απόφαση 2011/172. Καταρχάς, με την απόφαση 2012/159/ΚΕΠΠΑ, της 19ης Μαρτίου 2012, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172 (ΕΕ L 80, σ. 18), παρέτεινε την εφαρμογή των μέτρων αυτών έως τις 22 Μαρτίου 2013. Εν συνεχεία, με την απόφαση 2013/144/ΚΕΠΠΑ, της 21ης Μαρτίου 2013, για την τροποποίηση της απόφασης 2011/172 (ΕΕ L 82, σ. 54), παρέτεινε τα εν λόγω μέτρα έως τις 22 Μαρτίου 2014.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

16 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 2011, ο Ahmed Abdelaziz Ezz και οι σύζυγοί του, ήτοι οι Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin και Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (στο εξής: πρώτος προσφεύγων, δεύτερη προσφεύγουσα, τρίτη προσφεύγουσα και τέταρτη προσφεύγουσα, αντιστοίχως), άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή με την οποία ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση 2011/172 και τον κανονισμό 270/2011 καθόσον τους αφορούν οι πράξεις αυτές,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

17 Στις 29 Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως. Ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

19 Τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως κατατέθηκαν, αντιστοίχως, από τους μεν προσφεύγοντες στις 29 Σεπτεμβρίου 2011, από το δε Συμβούλιο στις 23 Νοεμβρίου 2011.

20 Με διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 2011, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

21 Στο δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Νοεμβρίου 2011, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν προτίθετο να καταθέσει υπόμνημα παρεμβάσεως.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους προσφεύγοντες και το Συμβούλιο να προσκομίσουν διάφορα έγγραφα.

23 Με δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 και 20 Φεβρουαρίου 2013, αντιστοίχως, το Συμβούλιο και οι προσφεύγοντες συμμορφώθηκαν προς το αίτημα αυτό.

24 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Μαρτίου 2013, οι προσφεύγοντες προσκόμισαν ένα νέο αποδεικτικό μέσο.

25 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Μαρτίου 2013.

Σκεπτικό

26 Η βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ εκδοθείσα απόφαση 2011/172 επιβάλλει δέσμευση περιουσιακών στοιχείων. Περιλαμβάνει πέντε άρθρα. Το άρθρο 1, παράγραφος 1, προσδιορίζει τα κριτήρια που πρέπει να πληροί ένα πρόσωπο ώστε να υποστεί δέσμευση περιουσιακών στοιχείων. Το άρθρο 1, παράγραφοι 2, 5 και 6, διευκρινίζει το περιεχόμενο της δεσμεύσεως αυτής. Το άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, καθορίζει τις περιπτώσεις στις οποίες χωρεί παρέκκλιση. Το άρθρο 2, αφενός, προσδιορίζει την αρχή που είναι αρμόδια να ορίζει τα πρόσωπα που πληρούν τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, και, αφετέρου, θέτει, μεταξύ άλλων, τους διαδικαστικούς κανόνες που εφαρμόζονται κατά τον ορισμό των εν λόγω προσώπων. Ως προς το άρθρο 3, τούτο προβλέπει τους τυπικούς κανόνες που πρέπει να τηρούνται οσάκις ορίζεται ότι ένα πρόσωπο πληροί τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1. Το άνευ δεσμευτικής ισχύος άρθρο 4 παροτρύνει τις τρίτες χώρες να λάβουν ανάλογα μέτρα. Τέλος, το άρθρο 5 καθορίζει την περίοδο κατά την οποία εφαρμόζεται η απόφαση. Εν κατακλείδι, τα άρθρα 1 έως 3 και 5 της αποφάσεως 2011/172 εφαρμόζονται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που ορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Ως προς το παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, τούτο κατονομάζει τα 19 φυσικά πρόσωπα τα οποία πληρούν, κατά το Συμβούλιο, τα κριτήρια που καθορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1. Επομένως, το παράρτημα αυτό αποτελεί μια δέσμη ατομικών μέτρων προς εφαρμογή του άρθρου αυτού.

27 Η διάρθρωση του κανονισμού 270/2011 είναι ανάλογη με εκείνη της αποφάσεως 2011/172. Πρέπει, ιδίως, να επισημανθεί ότι το παράρτημα Ι του εν λόγω κανονισμού, το οποίο είναι πανομοιότυπο προς εκείνο της αποφάσεως 2011/172, αποτελεί μέτρο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 1, του οποίου το γράμμα είναι ανάλογο προς εκείνο του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172.

28 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011 στο μέτρο που οι πράξεις αυτές τους αφορούν. Ειδικότερα, ζητούν την ακύρωση του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 και του παραρτήματος Ι του κανονισμού 270/2011 στο μέτρο που τα παραρτήματα αυτά περιλαμβάνουν τα ονόματά τους. Προς στήριξη της προσφυγής τους, προβάλλουν οκτώ λόγους ακυρώσεως.

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την έλλειψη νομικής βάσεως της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011*

29 Οι προσφεύγοντες προέβαλαν στο υπόμνημα απαντήσεως ότι η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 στερούνται νομικής βάσεως.

30 Συγκεκριμένα, κατά τους προσφεύγοντες, η «Συνθήκη δεν παρέχει καμία νομική βάση για μέτρο, το οποίο επιβάλλει πλήρη και αόριστη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων προσώπων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με μοναδικό σκοπό να βοηθηθούν οι αρχές κράτους εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ανακτήσουν τα περιουσιακά στοιχεία κατά το πέρας μιας σειράς δικαστικών διαδικασιών». Εξάλλου, κατά τους προσφεύγοντες, από τη σχετική με τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 215 ΣΛΕΕ εξουσιοδοτεί το Συμβούλιο να επιβάλλει περιοριστικά μέτρα σε φυσικά πρόσωπα μόνον οσάκις υφίσταται επαρκής σύνδεσμος μεταξύ των προσώπων αυτών και της κυβερνήσεως τρίτου κράτους, δηλαδή των κυβερνώντων και των προσώπων που συνδέονται με αυτά.

Εν προκειμένω, όμως, το Συμβούλιο δεν προέβαλε καν ότι, κατά τον χρόνο των προσβαλλόμενων πράξεων, οι προσφεύγοντες ασκούσαν κυβερνητικά καθήκοντα στην Αίγυπτο ούτε ότι συνδέονταν με πρόσωπα ασκούντα τέτοια καθήκοντα.

Όσον αφορά το περιεχόμενο της επιχειρηματολογίας των προσφευγόντων

31 Όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 28 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες ζητούν αποκλειστικώς την ακύρωση του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 και του παραρτήματος I του κανονισμού 270/2011. Τα παραρτήματα, όμως, αυτά δεν εκδόθηκαν άμεσα βάσει διατάξεως των Συνθηκών, αλλά κατ' εφαρμογή, αντιστοίχως, του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011. Επομένως, προβάλλοντας παράβαση των Συνθηκών, οι προσφεύγοντες εγείρουν, στην πραγματικότητα, δύο ενστάσεις ελλείψεως νομιμότητας υπό την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ: αμφισβητούν τη νομιμότητα, υπό το πρίσμα των Συνθηκών, του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011.

32 Από τα εκτεθέντα στη σκέψη 30 ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες προέβαλαν ειδική επιχειρηματολογία προς στήριξη καθεμίας εκ των δύο αυτών ενστάσεων ελλείψεως νομιμότητας: προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας ως προς το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο αυτό δεν μπορούσε να εκδοθεί βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, δεδομένου ότι ο μοναδικός σκοπός της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων την οποία επέβαλε ήταν να βοηθηθούν οι αιγυπτιακές αρχές να ανακτήσουν τα κεφάλαια κατά το πέρας διαφόρων δικαστικών διαδικασιών· εξάλλου, προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας ως προς το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, οι προσφεύγοντες παρέπεμψαν στη σχετική με τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ νομολογία και υποστήριξαν ότι το άρθρο 215 ΣΛΕΕ εξουσιοδοτούσε το Συμβούλιο να επιβάλει περιοριστικά μέτρα σε φυσικά πρόσωπα μόνον σε μια περίπτωση η οποία δεν συνέτρεχε ως προς αυτούς, ήτοι οσάκις υφίσταται επαρκής σύνδεσμος μεταξύ των προσώπων αυτών και της κυβερνήσεως τρίτου κράτους.

Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σχετικά με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172

33 Προτού εξετασθεί η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αναφορικά με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, πρέπει, καταρχάς, να προσδιοριστεί η έννοια και το περιεχόμενο του άρθρου 29 ΣΕΕ.

Έννοια και περιεχόμενο του άρθρου 29 ΣΕΕ

34 Ο τίτλος V της Συνθήκης ΕΕ περιέχει δύο κεφάλαια. Το πρώτο περιλαμβάνει τις «Γενικές διατάξεις για την εξωτερική δράση της Ένωσης» και ο δεύτερος τις «Ειδικές διατάξεις σχετικά με την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας».

35 Κατά το άρθρο 23 ΣΕΕ, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 2 του τίτλου V:

«Η δράση της Ένωσης στη διεθνή σκηνή, βάσει του παρόντος κεφαλαίου, έχει ως γνώμονα τις αρχές, προωθεί τους στόχους και διεξάγεται σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις που περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο 1.»

36 Κατά το άρθρο 21 ΣΕΕ, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 1 του τίτλου V:

«1. Η δράση της Ένωσης στη διεθνή σκηνή έχει ως γνώμονα και σχεδιάζεται με στόχο να προωθεί στο ευρύτερο παγκόσμιο πλαίσιο τις αρχές που έχουν εμπνεύσει τη δημιουργία, την ανάπτυξη και τη διεύρυνσή της: τη δημοκρατία, το κράτος δικαίου, την οικουμενικότητα και το αδιαίρετο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών, το σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τις αρχές της ισότητας και της αλληλεγγύης και το σεβασμό των αρχών του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και του διεθνούς δικαίου.

[…]

2. Η Ένωση καθορίζει και εφαρμόζει κοινές πολιτικές και δράσεις και εργάζεται για την επίτευξη υψηλού βαθμού συνεργασίας σε όλους τους τομείς των διεθνών σχέσεων, με στόχο:

[…]

β) την εδραίωση και στήριξη της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των αρχών του διεθνούς δικαίου,

[…]

δ) την προώθηση, στις αναπτυσσόμενες χώρες, της αειφόρου ανάπτυξης από οικονομική, κοινωνική και περιβαλλοντική άποψη, με πρωταρχικό στόχο την εξάλειψη της φτώχειας […]

3. Η Ένωση τηρεί τις αρχές και επιδιώκει τους στόχους των παραγράφων 1 και 2 κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή της εξωτερικής δράσης της στους διάφορους τομείς που καλύπτονται από τον παρόντα τίτλο και από το πέμπτο μέρος της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης [το οποίο αφορά την εξωτερική δράση της Ένωσης] […]».

37 Κατά το άρθρο 24, παράγραφος 1, ΣΕΕ:

«Η αρμοδιότητα της Ένωσης στο πεδίο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας καλύπτει όλους τους τομείς της εξωτερικής πολιτικής και το σύνολο των ζητημάτων που αφορούν την ασφάλεια της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του προοδευτικού καθορισμού κοινής αμυντικής πολιτικής, η οποία μπορεί να οδηγήσει σε κοινή άμυνα. […]»

38 Κατά το άρθρο 25 ΣΕΕ:

«Η Ένωση ασκεί την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας:

[…]

β) εκδίδοντας αποφάσεις που καθορίζουν:

i) τις δράσεις που αναλαμβάνει η Ένωση,

ii) τις θέσεις που λαμβάνει η Ένωση,

iii) τους λεπτομερείς κανόνες για την εφαρμογή των αποφάσεων των σημείων i) και ii) […].»

39 Κατά το άρθρο 28, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ:

«Όταν μια διεθνής κατάσταση απαιτεί επιχειρησιακή δράση εκ μέρους της Ένωσης, το Συμβούλιο εκδίδει τις αναγκαίες αποφάσεις. Προσδιορίζουν τους στόχους τους, το πεδίο εφαρμογής τους, τα μέσα που πρέπει να τεθούν στη διάθεση της Ένωσης, τις προϋποθέσεις εφαρμογής τους και, εφόσον είναι απαραίτητο, τη διάρκειά τους.

[...]»

40 Κατά το άρθρο 29 ΣΕΕ:

«Το Συμβούλιο εκδίδει αποφάσεις οι οποίες καθορίζουν τη στάση της Ένωσης επί συγκεκριμένου ζητήματος γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως. [...]»

41 Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι συνιστούν «θέσεις της Ένωσης» κατά την έννοια του άρθρου 29 ΣΕΕ οι αποφάσεις εκείνες οι οποίες, πρώτον, εντάσσονται στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας (ΚΕΠΠΑ), όπως αυτή καθορίζεται στο άρθρο 24, παράγραφος 1, ΣΕΕ, δεύτερον, αφορούν «συγκεκριμένο ζήτημα γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως» και, τρίτον, δεν έχουν τον χαρακτήρα «επιχειρησιακών δράσεων» κατά την έννοια του άρθρου 28 ΣΕΕ.

42 Η έννοια «θέση της Ένωσης» επιδέχεται, επομένως, διασταλτική ερμηνεία με αποτέλεσμα, εφόσον πληρούνται οι μνημονευθείσες στη σκέψη 41 ανωτέρω προϋποθέσεις, να είναι δυνατόν να εκδοθούν βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ, όχι μόνον πράξεις προγραμματικού χαρακτήρα ή απλές δηλώσεις προθέσεως, αλλά, επίσης, αποφάσεις που προβλέπουν μέτρα ικανά να μεταβάλουν άμεσα την έννομη κατάσταση πολιτών. Τούτο επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από το γράμμα του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

43 Οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν άμεσα το συμπέρασμα που αντλήθηκε στις δυο προηγούμενες σκέψεις. Διατείνονται, απλώς, ότι μια απόφαση με αντικείμενο την υποβοήθηση των αλλοδαπών αρχών προς ανάκτηση περιουσιακών στοιχείων κατά το πέρας διαφόρων δικαστικών διαδικασιών δεν μπορεί να εκδοθεί βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ. Πάντως, σε κάθε περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αποκλείσει, a priori, το ενδεχόμενο μια τέτοιου είδους απόφαση να πληροί τα τρία κριτήρια που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 41 ανωτέρω και, κυρίως, να εντάσσεται στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ.

Τήρηση του άρθρου 29 ΣΕΕ

44 Εν προκειμένω, πρώτον, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 1, η απόφαση 2011/172 αποσκοπεί, αφενός, στο να «υποστηρίξει την ειρηνική και εύτακτη μετάβαση προς μια μη στρατιωτική και δημοκρατική κυβέρνηση στην Αίγυπτο βασιζόμενη στο κράτος δικαίου, με πλήρη σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών» και, αφετέρου, στο να στηρίξει «τις προσπάθειες προκειμένου να δημιουργηθεί οικονομία που να ενισχύει την οικονομική συνοχή και να προάγει την ανάπτυξη». Δεδομένου τούτου, η εν λόγω απόφαση εντάσσεται στο πλαίσιο μιας πολιτικής στήριξης προς τις νέες αιγυπτιακές αρχές, η οποία αποσκοπεί στην προαγωγή τόσο της πολιτικής όσο και της οικονομικής σταθερότητας της Αιγύπτου και, ειδικότερα, στην παροχή συνδρομής προς τις αρχές της χώρας αυτής για την καταπολέμηση της παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων. Επομένως, εντάσσεται πλήρως στην ΚΕΠΠΑ και ανταποκρίνεται στους μνημονευόμενους στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ σκοπούς.

45 Δεύτερον, δεδομένου του αντικειμένου της, η απόφαση 2011/172 αφορά «συγκεκριμένο ζήτημα γεωγραφικής ή θεματικής φύσεως». Πράγματι, ο τίτλος της, όπως και οι αιτιολογικές της σκέψεις, υποδηλώνουν ότι ελήφθη λόγω «της καταστάσεως» σε μια τρίτη χώρα, ήτοι στην Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου.

46 Τρίτον, η εν λόγω απόφαση δεν έχει χαρακτήρα επιχειρησιακής δράσεως, κατά την έννοια του άρθρου 28 ΣΕΕ, δεδομένου ότι δεν συνεπάγεται πολιτική ή στρατιωτική επιχείρηση εκ μέρους ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών εκτός της Ένωσης.

47 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/172 πληροί τα τρία κριτήρια που ορίζονται στη σκέψη 41 ανωτέρω και, ως εκ τούτου, μπορούσε νομίμως να εκδοθεί βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ.

Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011

48 Κατά το άρθρο 215 ΣΛΕΕ:

«1. Όταν απόφαση που εκδίδεται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, προβλέπει τη διακοπή ή τη μείωση, εν όλω ή εν μέρει, των οικονομικών και χρηματοοικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μετά από κοινή πρόταση του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, και της Επιτροπής, θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα. Ενημερώνει σχετικά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

2. Εφόσον προβλέπεται από απόφαση που εκδίδεται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Συμβούλιο μπορεί να λαμβάνει, σύμφωνα με τη διαδικασία της παραγράφου 1, περιοριστικά μέτρα έναντι φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή μη κρατικών οντοτήτων.

3. Οι πράξεις που προβλέπονται στο παρόν άρθρο περιέχουν τις αναγκαίες διατάξεις περί νομικών εγγυήσεων.»

49 Εν προκειμένω, ο κανονισμός 270/2011 εκδόθηκε βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και της αποφάσεως 2011/172. Αντιθέτως, όμως, προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν περιορίζει το πεδίο εφαρμογής του στις αποφάσεις που αφορούν κυβερνώντες τρίτων χωρών ή τους συνδεόμενους με αυτούς. Μπορεί να χρησιμεύσει ως νομική βάση για τη λήψη περιοριστικών μέτρων κατά οιουδήποτε προσώπου, ανεξαρτήτως της ιδιότητάς του, υπό την προϋπόθεση ότι τα μέτρα αυτά έχουν προβλεφθεί σε απόφαση εκδοθείσα στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ.

50 Επιβάλλεται δε, εν προκειμένω, η διαπίστωση ότι το γράμμα του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011, το οποίο καθορίζει το πεδίο εφαρμογής της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που επιβάλλει ο κανονισμός αυτός, επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Κατά συνέπεια, η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων την οποία επιβάλλει έχει προβλεφθεί σε απόφαση εκδοθείσα στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ και πληροί τα κριτήρια του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

51 Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί, εξάλλου, να κλονιστεί με επίκληση της σχετικής με τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ νομολογίας.

52 Κατά τη νομολογία, πάντως, τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, τα οποία εφαρμόζονταν πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, δεν προέβλεπαν ρητώς ή σιωπηρώς εξουσία δράσεως προς επιβολή περιοριστικών μέτρων σε πρόσωπα ή οντότητες που δεν είχαν κανένα σύνδεσμο με το κυβερνών καθεστώς τρίτης χώρας (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψη 216). Επομένως, πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, η επιβολή τέτοιων μέτρων έπρεπε να βασίζεται από κοινού στα άρθρα 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ (προμνησθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 216, και απόφαση της 19ης Ιουλίου 2012, C-130/10, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 53).

53 Εντούτοις, η Συνθήκη της Λισσαβώνας μετέβαλε το νομικό καθεστώς εισάγοντας το νέο άρθρο 215 ΣΛΕΕ. Πράγματι, ενώ η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού της Συνθήκης ΛΕΕ καλύπτει τους τομείς που προηγουμένως ρυθμίζονταν από τα άρθρα 60 ΕΚ και 301 ΕΚ (απόφαση Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 52), η παράγραφός του 2, στην οποία βασίζεται ο κανονισμός 270/2011, εξουσιοδοτεί το Συμβούλιο να εκδίδει, μέσω πράξεως προβλεπόμενης στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ, περιοριστικά μέτρα έναντι οιωνδήποτε «φυσικών ή νομικών προσώπων», «μη κρατικών οντοτήτων» ή οιωνδήποτε «ομάδων» υπό τη μόνη προϋπόθεση ότι η εκδοθείσα κατά το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης ΕΕ απόφαση προβλέπει τέτοια μέτρα. Τουτέστιν, εφόσον πληρούται η τελευταία προϋπόθεση, το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επιτρέπει, μεταξύ άλλων, στο Συμβούλιο να εκδίδει, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 49 ανωτέρω, πράξεις επιβάλλουσες περιοριστικά μέτρα έναντι αποδεκτών οι οποίοι ουδόλως συνδέονται με το κυβερνών καθεστώς τρίτης χώρας.

54 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του ζητήματος κατά πόσον η προβολή του στο υπόμνημα απαντήσεως ήταν όψιμη (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουλίου 2011, C-403/10 P, Mediaset κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 51· απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Δεκεμβρίου 1999, T-125/96 και T-152/96, Boehringer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3427, σκέψη 143).

2. *Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από τη μη τήρηση των κριτηρίων σύμφωνα με τα οποία το όνομα ορισμένων προσώπων μπορεί να καταχωριστεί στην κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 και στον κανονισμό 270/2011*

55 Οι προσφεύγοντες αναφέρουν ότι ο λόγος για τον οποίο τα ονόματά τους καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 δεν είναι ένας από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως. Προσθέτουν ότι ο λόγος για τον οποίο τα ονόματά τους καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα I του κανονισμού 270/2011 δεν συγκαταλέγεται μεταξύ εκείνων που προβλέπονται στο άρθρο 2 του ίδιου κανονισμού.

56 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, πρέπει, καταρχάς, να καθοριστούν τα κριτήρια που οφείλει να τηρεί το Συμβούλιο οσάκις αποφασίζει να καταχωρίσει το όνομα προσώπων ή οντοτήτων στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 και να προσδιοριστεί ο λόγος για τον οποίο καταχωρίστηκαν τα ονόματα των προσφευγόντων στον εν λόγω κατάλογο.

Όσον αφορά τα κριτήρια καταχωρίσεως στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172

57 Στην απόδοση στην αγγλική γλώσσα, τη γλώσσα διαδικασίας, το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 προβλέπει την επιβολή δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων έναντι «persons having been identified as responsible for misappropriation of Egyptian State funds, and natural or legal persons, entities or bodies associated with them, as listed in the Annex». Τουτέστιν, στην εν λόγω

γλωσσική απόδοση της αποφάσεως 2011/172 γίνεται αναφορά, αφενός, στα πρόσωπα που «ταυτοποιήθηκαν» ως υπεύθυνα για παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων και, αφετέρου, στους συνδεόμενους με αυτά.

58 Εντούτοις, όπως ανέφεραν οι προσφεύγοντες στο υποβληθέν στο Συμβούλιο έγγραφο της 13ης Μαΐου 2011, στη γαλλική απόδοση της αποφάσεως 2011/172 γίνεται αναφορά στα πρόσωπα που «αναγνωρίσθηκαν» ως υπεύθυνα για την παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων, και όχι, όπως στην αγγλική απόδοση, στα πρόσωπα που «ταυτοποιήθηκαν» («identified») ως υπεύθυνα για τέτοιες πράξεις.

59 Πρόκειται περί σημαντικής αποκλίσεως μεταξύ των δύο αυτών γλωσσικών αποδόσεων.

60 Συγκεκριμένα, η γαλλική απόδοση προτάσσει προφανώς μια αυστηρή ερμηνεία των όρων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Η χρήση του ρήματος «αναγνωρίζω», το οποίο χρησιμοποιείται ευρέως στη νομική γλώσσα σε συνδυασμό με το επίθετο «ένοχος», υποδηλώνει ότι τα μνημονευόμενα στο άρθρο 1, παράγραφος 1, πρόσωπα «αναγνωρίστηκαν» επισήμως ως ένοχοι παρανόμων ιδιοποιήσεων αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων ή ως συνεργοί σε τέτοιες ιδιοποιήσεις, η δε εν λόγω αναγνώριση της ενοχής πρέπει, καταρχήν, να έχει πραγματοποιηθεί από ποινικό δικαστήριο.

61 Αντιθέτως, η αγγλική απόδοση επιτρέπει μια διασταλτική ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Πράγματι, στην εν λόγω γλωσσική απόδοση, η χρήση του ρήματος «ταυτοποιώ», το οποίο είναι πιο ασαφές από το ρήμα «αναγνωρίζω», αφήνει να εννοηθεί ότι, βάσει συγκλινουσών πληροφοριών, το ίδιο το Συμβούλιο προβαίνει στην «ταυτοποίηση» των προσώπων που είναι δυνατόν να χαρακτηριστούν «υπεύθυνα» για παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων, καθώς και στην ταυτοποίηση των συνδεομένων με αυτά προσώπων.

Ως προς την αναγκαιότητα ερμηνείας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172

62 Κατά πάγια νομολογία, η ανάγκη ομοιόμορφης ερμηνείας των πράξεων της Ένωσης αποκλείει, σε περίπτωση αμφιβολίας, να λαμβάνεται μεμονωμένα υπόψη το γράμμα μιας διατάξεως, αλλά απαιτεί, αντιθέτως, να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται υπό το πρίσμα της αποδόσεώς της στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 2011, C-412/10, Homawoo, Συλλογή 2011, σ. I-11603, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

63 Επιπλέον, σε περίπτωση αποκλίσεως μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων κειμένου του δικαίου της Ένωσης, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται σε συνάρτηση με το πλαίσιο και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί στοιχείο (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 2012, C-510/10, DR και TV2 Danmark, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64 Εν προκειμένω, και μόνον λόγω των αποκλίσεων που υφίστανται μεταξύ της αγγλικής και της γαλλικής αποδόσεως, είναι απαραίτητο να ερμηνευθεί το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 υπό το πρίσμα του συνόλου των γλωσσικών του αποδόσεων. Η ερμηνεία θα πρέπει να λάβει υπόψη το πλαίσιο και τον σκοπό της ρυθμίσεως στην οποία εντάσσονται οι διατάξεις αυτές.

Ως προς την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172

65 Καταρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στις περισσότερες από τις γλώσσες της Ένωσης πέραν της αγγλικής και της γαλλικής η διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 είναι ανάλογη προς εκείνη της αγγλικής αποδόσεως.

66 Εν συνεχεία, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 44 ανωτέρω, η απόφαση 2011/172 αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να συνδράμει τις αιγυπτιακές αρχές να καταπολεμήσουν την παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων μέσω της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων προσώπων, τα οποία μπορούν, κατά τη αγγλική απόδοση, να «ταυτοποιηθούν» («identified») ή, κατά τη γαλλική, να «αναγνωρισθούν» ως «υπεύθυνα» για τέτοιες πράξεις. Εάν, όμως, έπρεπε το Συμβούλιο να αναμένει την εκ μέρους των αιγυπτιακών δικαστηρίων ποινική καταδίκη των προσώπων αυτών, θα διακυβευόταν σοβαρά η πρακτική αποτελεσματικότητα της αποφάσεως 2011/172. Συγκεκριμένα, σε μια τέτοια περίπτωση, τα οικεία πρόσωπα θα διέθεταν, κατά τη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας, τον αναγκαίο χρόνο ώστε να μεταφέρουν τα κεφάλαιά τους σε κράτη τα οποία ουδόλως συνεργάζονται με τις αιγυπτιακές αρχές.

67 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 πρέπει να ερμηνευθεί διασταλτικώς. Η διάταξη αυτή πρέπει, επομένως, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά πέντε χωριστούς κύκλους προσώπων. Ο πρώτος περιλαμβάνει τα πρόσωπα εκείνα τα οποία, κατά το πέρας δικαστικής διαδικασίας, κρίθηκαν ένοχα για «παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων». Ο δεύτερος απαρτίζεται από τους υπό στενή έννοια «συνδεόμενους» με αυτά, δηλαδή τα πρόσωπα εκείνα που αναγνωρίσθηκαν, από ποινικό δικαστήριο, ως συνεργοί τους. Ως προς τον τρίτο, τούτος περιλαμβάνει τα πρόσωπα τα οποία διώκονται ποινικά για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων». Ο τέταρτος περιλαμβάνει τα πρόσωπα που διώκονται ποινικά ως συνδεόμενα (τουτέστιν ως συνεργοί) με εκείνα στα οποία προσάπτονται τέτοιες πράξεις. Ο πέμπτος αντιστοιχεί στο σύνολο των προσώπων κατά των οποίων έχουν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες συναφείς προς ποινικές διώξεις για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων», και τα οποία μπορούν, για αυτόν τον λόγο, να χαρακτηρισθούν ως πρόσωπα συνδεόμενα με τα άτομα τα οποία αφορούν οι ποινικές αυτές διώξεις. Ο πέμπτος αυτός κύκλος περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα πρόσωπα εκείνα που επωφελήθηκαν, ενδεχομένως εν αγνοία τους, του προϊόντος της «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων» και εις βάρος των οποίων έχουν, ως εκ τούτου, επιβληθεί ασφαλιστικά μέτρα, τα οποία ελήφθησαν στο πλαίσιο δίκης και αποσκοπούν στη διατήρηση των στοιχείων που προέρχονται από τις εν λόγω παράνομες ιδιοποιήσεις.

Ως προς τη συμβατότητα της ερμηνείας της αποφάσεως 2011/172 προς αρχές ή κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος

68 Κατά πάγια νομολογία, οσάκις κείμενο παραγώγου δικαίου χρήζει ερμηνείας, πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, έτσι ώστε να συνάδει προς τις διατάξεις των Συνθηκών και προς άλλους κανόνες έχοντες την ίδια νομική ισχύ με αυτές (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ής Σεπτεμβρίου 1996, C-61/94, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1996, σ. I-3989, σκέψη 52· απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Απριλίου 2011, T-576/08, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-1578, σκέψη 103).

69 Στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον η περιεχόμενη στη σκέψη 67 ανωτέρω διασταλτική ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 συνάδει προς την αρχή κατά την οποία οι διατάξεις που προβλέπουν διοικητικές κυρώσεις πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρώς, καθώς και προς την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας.

– Όσον αφορά την αρχή κατά την οποία οι διατάξεις που προβλέπουν διοικητικές κυρώσεις πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρώς

70 Κατά τη νομολογία, η αρχή «nullum crimen, nulla poena sine lege», την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 49, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιτάσσει να μην εφαρμόζονται διασταλτικώς οι ποινικοί νόμοι εις βάρος των διωκόμενων (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-74/95 και C-129/95, X, Συλλογή 1996, σ. I-6609, σκέψη 25).

71 Επίκληση δε της αρχής αυτής χωρεί όχι μόνον έναντι αποφάσεων που επιβάλλουν ποινικές κυρώσεις υπό στενή έννοια, αλλά επίσης έναντι εκείνων που επιβάλλουν διοικητικές κυρώσεις (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Μαρτίου 2011, C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-2359, σκέψη 80).

72 Ως εκ τούτου, η αρχή «nullum crimen, nulla poena sine lege» επιβάλλει να μην εφαρμόζονται διασταλτικώς εις βάρος του οικείου προσώπου διατάξεις που επιβάλλουν διοικητικές κυρώσεις.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές, εάν η απόφαση 2011/172 προέβλεπε διοικητικές κυρώσεις και, επομένως, ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 49, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, θα έπρεπε να τύχει αυστηρής ερμηνείας.

74 Εντούτοις, τούτο δεν συντρέχει εν προκειμένω.

75 Συγκεκριμένα, το άρθρο 49, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων είναι πανομοιότυπο προς το άρθρο 7, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Κατά το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, οι ως άνω διατάξεις πρέπει, συνεπώς, να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΔΔΑ).

76 Κατά τη νομολογία, όμως, αυτή, λυσιτελής επίκληση του άρθρου 7 της προμνησθείσας συμβάσεως χωρεί μόνον προς στήριξη της αμφισβητήσεως «ποινής». Το σημείο δε εκκινήσεως για κάθε αξιολόγηση της υπάρξεως «ποινής» συνίσταται στο να καθοριστεί κατά πόσον το επίμαχο μέτρο επιβάλλεται κατόπιν καταδίκης λόγω διαπράξεως «αδικήματος». Και άλλα στοιχεία έχουν, επίσης, σημασία στο πλαίσιο αυτό, όπως ο χαρακτηρισμός του επίμαχου μέτρου από το εφαρμοστέο δίκαιο, η φύση του και ο σκοπός του, οι σχετικές με τη λήψη και την εκτέλεσή του διαδικασίες, καθώς και η βαρύτητά του. Εντούτοις, η βαρύτητα του μέτρου δεν είναι καθοριστικής σημασίας δεδομένου ότι πολλά μη ποινικά μέτρα αποτρεπτικού χαρακτήρα μπορούν να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στο οικείο πρόσωπο (ΕΔΔΑ, απόφαση M. κατά Γερμανίας της 17ης Δεκεμβρίου 2009, αριθ. 19359/04, § 120).

77 Εν προκειμένω, πρώτον, καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης δεν προσδίδει ποινικό χαρακτήρα στη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων την οποία επέβαλε το άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/172.

78 Δεύτερον, οι διατάξεις που καθιερώνουν το καθεστώς της εν λόγω δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων δεν αποσκοπούν ούτε στο να τιμωρήσουν ούτε στο να εμποδίσουν την επανάληψη οιασδήποτε συμπεριφοράς. Μοναδικό τους αντικείμενο είναι να διατηρηθούν τα περιουσιακά στοιχεία προσώπων, οντοτήτων και φορέων που εμπίπτουν στο άρθρο 1 της αποφάσεως 2011/172 σύμφωνα με τους σκοπούς που μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ (βλ. σκέψη 44 ανωτέρω) (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2007, T-47/03, Sison κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 101, και της 7ης Δεκεμβρίου 2010, T-49/07, Fahas κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2010, σ. II-5555, σκέψη 67).

79 Τρίτον, τα αποτελέσματα των διατάξεων αυτών είναι χρονικώς οριοθετημένα και αναστρέψιμα: η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων την οποίαν προβλέπουν πρέπει, κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως 2011/172, να εφαρμοστεί κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου, το δε Συμβούλιο, το οποίο εξασφαλίζει τη διαρκή της επανεξέταση, δύναται ανά πάσα στιγμή να αποφασίσει την παύση της.

80 Ως εκ τούτου, η εν λόγω δέσμευση περιουσιακών στοιχείων δεν συνιστά διοικητική κύρωση ούτε εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 49, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

81 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η αρχή κατά την οποία οι διατάξεις που επιβάλλουν διοικητικές κυρώσεις χρήζουν αυστηρής ερμηνείας δεν παρακωλύει το Γενικό Δικαστήριο να κάνει δεκτή μια διασταλτική ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, όπως αυτή που δόθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω.

– Όσον αφορά την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας

82 Είναι ασφαλώς αληθές ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας κατοχυρώνεται, στην έννομη τάξη της Ένωσης, στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Η αρχή αυτή, η οποία, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 3, του εν λόγω Χάρτη, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της νομολογίας του ΕΔΔΑ, επιβάλλει σε κάθε φορέα κρατικής αρχής να μην κηρύσσει ένοχο ένα πρόσωπο προτού αποδειχθεί η ενοχή από ένα δικαστήριο (βλ. ΕΔΔΑ, αποφάσεις Allenet de Ribemont της 10ης Φεβρουαρίου 1995, σειρά A, αριθ. 308, §§ 35 έως 36, και Lizaso Azconobieta κατά Ισπανίας της 28ης Ιουνίου 2011, αριθ. 28834/08, § 37). Εξάλλου, συνιστούν προσβολή της εν λόγω αρχής δηλώσεις ή αποφάσεις στις οποίες διατυπώνεται η γνώμη ότι το πρόσωπο είναι ένοχο, οι οποίες δημιουργούν στο κοινό την εντύπωση της ενοχής του ή οι οποίες προδικάζουν την εκ μέρους του αρμόδιου δικαστή εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών (βλ. ΕΔΔΑ, αποφάσεις Pandy κατά Βελγίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, αριθ. 13583/02, § 42, και Păvălache κατά Ρουμανίας της 18ης Οκτωβρίου 2011, αριθ. 38746/03, § 116).

83 Σε κάθε περίπτωση, εκδίδοντας την απόφαση 2011/172, το ίδιο το Συμβούλιο δεν αναγνώρισε την ενοχή των προσώπων τα οποία αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 1, για πράξεις που τιμωρούνται από το αιγυπτιακό ποινικό δίκαιο ή από το δίκαιο ενός εκ των κρατών μελών της Ένωσης. Επιπλέον, δεν παρακίνησε το «κοινό» να πιστέψει, αδίκως, την ενοχή των προσώπων αυτών. Τέλος, δεν προδίκασε την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του αρμόδιου δικαστή στην Αίγυπτο. Διευκρίνισε, απλώς και μόνον, ότι οι διάφορες κατηγορίες προσώπων που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 67 ανωτέρω υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων, η οποία, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 77 ανωτέρω, δεν έχει, αυτή καθαυτήν, ποινικό χαρακτήρα.

84 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας δεν αντιτίθεται στη ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 που δόθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Σεπτεμβρίου 2009, T-37/07 και T-323/07, El Morabit κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 40).

Όσον αφορά τον λόγο για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172

Ως προς την ανάγκη ερμηνείας του λόγου για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172

85 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η εγγραφή των ονομάτων των προσφευγόντων στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 είχε ως αποτέλεσμα να υποστούν τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων το καθεστώς της οποίας καθορίζεται στα άρθρα 1, 2, 3 και 5 της ίδιας αποφάσεως. Σημειωτέον, εξάλλου, ότι το παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 δημοσιεύθηκε σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ένωσης.

86 Η αγγλική απόδοση του παραρτήματος αυτού διευκρινίζει ότι τα περιουσιακά στοιχεία των προσφευγόντων δεσμεύτηκαν διότι εις βάρος καθενός εξ αυτών είχε κινηθεί από τις αιγυπτιακές αρχές δικαστική διαδικασία για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, βάσει της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών κατά της διαφθοράς («judicial proceedings by the Egyptian authorities in respect of the misappropriation of State Funds on the basis of the United Nations Convention against corruption»). Κατά τη γλωσσική αυτή απόδοση νοούνται, επομένως, απλές δικαστικές «διαδικασίες» που αφορούν

τους προσφεύγοντες. Ελλείψει οιασδήποτε σχετικής διευκρινίσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι διαδικασίες αυτές δεν μπορούν παρά να σχετίζονται με ποινικές διώξεις για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων».

87 Αντιθέτως, στη γαλλική απόδοση του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172, την οποία, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 58 ανωτέρω, επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες σε έγγραφο της 13ης Μαΐου 2011 που απηύθυναν στο Συμβούλιο, αναφέρεται ότι κατά των προσφευγόντων είχε ασκηθεί «δίωξη από τις αιγυπτιακές αρχές για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος, βάσει της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών κατά της διαφθοράς». Από το γράμμα της είναι προφανές ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων εξαιτίας υφιστάμενων «διώξεων», εξ ορισμού ποινικών, οι οποίες ασκήθηκαν εις βάρος τους για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος.

88 Συνεπώς, μεταξύ της γαλλικής και της αγγλικής αποδόσεως του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 παρατηρούνται σημαντικές διαφορές.

89 Σε περίπτωση, όμως, αποκλίσεων μεταξύ ορισμένων γλωσσικών αποδόσεων μεμονωμένης πράξεως απευθυνόμενης σε πρόσωπο που υπάγεται στη δικαιοδοσία τρίτου κράτους, η πράξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται λαμβανομένων υπόψη, αφενός, των υπολοίπων γλωσσικών αποδόσεων και, αφετέρου, του πλαισίου και του σκοπού της ρυθμίσεως βάσει της οποίας αυτή εκδόθηκε.

90 Από πάγια νομολογία προκύπτει, εξάλλου, ότι μια εκτελεστική πράξη πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις της βασικής πράξεως (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 68 ανωτέρω, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

91 Εν προκειμένω, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 26 ανωτέρω, το παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 αποτελεί μια δέσμη ατομικών αποφάσεων προς εκτέλεση του άρθρου 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως. Ο λόγος για τον οποίο οι προσφεύγοντες υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων, ο οποίος αναγράφεται στο παράρτημα αυτό, πρέπει επομένως να ερμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο προς τις αρχές που μνημονεύθηκαν στις δύο προηγούμενες σκέψεις.

Ως προς την ερμηνεία του λόγου για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172

92 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι οι διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 μπορούν να ταξινομηθούν σε δύο ομάδες συγκρίσιμης σημασίας: σε ορισμένες επίσημες γλώσσες της Ένωσης το παράρτημα αυτό έχει διατύπωση ανάλογη προς εκείνη της αγγλικής αποδόσεως, ενώ σε άλλες επίσημες γλώσσες το γράμμα του προσεγγίζει τη γαλλική απόδοση. Συνεπώς, η σύγκριση των γλωσσικών αποδόσεων του προμνησθέντος παραρτήματος ουδόλως χρησιμεύει: δεν καταδεικνύει την πρόθεση του εκδότη της πράξεως ούτε αποκαλύπτει ένα ενδεχόμενο εκ παραδρομής λάθος που να επηρεάζει μία ή περισσότερες γλωσσικές αποδόσεις.

93 Εν συνεχεία, είναι προφανές ότι, όποια γλωσσική απόδοση και να επιλεγεί, ο λόγος για τον οποίο οι προσφεύγοντες υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων και ο οποίος μνημονεύεται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 συνάδει προς το άρθρο 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως, όπως αυτό ερμηνεύθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω. Πράγματι, το άρθρο αυτό προβλέπει τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων όχι μόνον των προσώπων κατά των οποίων ασκήθηκαν μεμονωμένα οι ποινικές «διώξεις» στην Αίγυπτο για πράξεις παρανόμων ιδιοποιήσεων αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων, αλλά επίσης, μεταξύ άλλων, των προσώπων εκείνων τα οποία υπόκεινται, στην ίδια χώρα, σε απλές «δικαστικές διαδικασίες» («judicial proceedings») συναφείς προς τις ποινικές διώξεις για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων».

94 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 επιτρέπει τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων πέντε κατηγοριών προσώπων (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω). Κατά τη γαλλική, όμως, απόδοση του παραρτήματός της, σε δέσμευση υπόκειται μία μόνον από τις κατηγορίες αυτές, ήτοι εκείνη των προσώπων που διώκονται ποινικά για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων» (βλ. σκέψη 87 ανωτέρω). Όσον αφορά την αγγλική απόδοση του εν λόγω παραρτήματος, αυτή καλύπτει τρεις κατηγορίες προσώπων, δηλαδή, περάν των προσώπων που διώκονται ποινικά για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων», τα πρόσωπα που διώκονται ως συνεργοί σε τέτοιες πράξεις και εκείνα εις βάρος των οποίων κινήθηκαν δικαστικές διαδικασίες συναφείς προς τις ποινικές διώξεις για πράξεις «παράνομης ιδιοποιήσεως αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων» (βλ. σκέψη 86 ανωτέρω). Επομένως, η τελευταία αυτή γλωσσική απόδοση προσδίδει στον λόγο καταχωρίσεως των προσφευγόντων στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 ένα νόημα και ένα περιεχόμενο που μπορούν να καλύψουν εκτενέστερα το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως. Ανταποκρίνεται, επομένως, καλύτερα στον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο αυτό.

95 Κατά το γράμμα της αγγλικής αποδόσεως, πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι πρόθεση του Συμβουλίου ήταν να δεσμεύσει τα περιουσιακά στοιχεία των προσφευγόντων επειδή είχε κινηθεί εις βάρος τους δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο η οποία συνδεόταν, καθ' οιονδήποτε τρόπο, με έρευνες σε σχέση με την παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

Όσον αφορά την τήρηση των κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172

96 Κατά τα κριτήρια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 μπορούσαν να καταχωριστούν τα ονόματα των προσώπων εκείνων τα οποία εμπίπτουν στις πέντε κατηγορίες που ορίστηκαν στη σκέψη 67 ανωτέρω.

97 Εν προκειμένω, όπως διευκρινίστηκε στη σκέψη 95 ανωτέρω, το Συμβούλιο καταχώρισε τα ονόματα των προσφευγόντων στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 για τον λόγο και μόνον ότι είχε κινηθεί εις βάρος τους δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο η οποία συνδεόταν με έρευνες σε σχέση με την παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

98 Όπως δε επισημάνθηκε στις σκέψεις 94 και 95 ανωτέρω, ένας τέτοιος λόγος συγκαταλέγεται μεταξύ εκείνων που παρατίθενται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως. Συγκεκριμένα, παραπέμπει σε τρεις από τις πέντε περιπτώσεις που αναφέρει το άρθρο αυτό.

99 Ως εκ τούτου, καταχωρίζοντας τα ονόματα των προσφευγόντων στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172, το Συμβούλιο δεν παρέβη τα κριτήρια που το ίδιο είχε θέσει στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως.

Όσον αφορά την τήρηση των κριτηρίων του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011

100 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η δομή του κανονισμού 270/2011 είναι ανάλογη με εκείνη της αποφάσεως 2011/172, με αποτέλεσμα οι εκτιμήσεις που παρατέθηκαν στη σκέψη 26 ανωτέρω να μπορούν, όπως σημειώθηκε στη σκέψη 27 ανωτέρω, να εφαρμόζονται mutatis mutandis και όσον αφορά τον κανονισμό 270/2011 και το παράρτημα Ι αυτού. Ως εκ τούτου, τα πρόσωπα τα οποία αφορά το εν λόγω παράρτημα Ι πρέπει να πληρούν τα κριτήρια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011.

101 Εν συνεχεία, πρέπει να επισημανθεί ότι τα κριτήρια αυτά είναι πανομοιότυπα προς εκείνα που προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Συναφώς, η διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011 είναι παρόμοια προς εκείνη του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, στο οποίο εξάλλου παραπέμπει.

102 Τέλος, οι λόγοι για την καταχώριση των ονομάτων των προσφευγόντων στον κατάλογο του παραρτήματος Ι του κανονισμού 270/2011 είναι πανομοιότυποι προς εκείνους για τους οποίους τα ονόματά τους καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172.

103 Ως εκ τούτου, για τους λόγους που παρατέθηκαν ανωτέρω, συνάγεται ότι, εν προκειμένω, πληρούνται τα κριτήρια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011.

104 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως*

105 Κατά το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[ο]ι νομικές πράξεις αιτιολογούνται […]».

106 Δυνάμει του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, «την υποχρέωση της διοίκησης να αιτιολογεί τις αποφάσεις της».

107 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της προσβαλλομένης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Πρέπει να καταδεικνύει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη, ούτως ώστε ο ενδιαφερόμενος να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαστήριο να μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-417/11 P, Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψεις 50 και 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

108 Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα κατά πόσον η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων πρέπει να εκτιμάται όχι μόνον βάσει του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου της, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Τουτέστιν, αφενός, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του έναντι αυτού ληφθέντος μέτρου (βλ. απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, σημείο 107 ανωτέρω, σκέψεις 53 και 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αφετέρου, ο βαθμός ακριβείας της αιτιολογίας μιας πράξεως πρέπει να είναι ανάλογος προς τις υλικές δυνατότητες και τις τεχνικές συνθήκες ή την προθεσμία υπό και εντός των οποίων πρέπει αυτή να εκδοθεί (βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 141 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

109 Ειδικότερα, η αιτιολόγηση μέτρου για τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων δεν μπορεί, καταρχήν, να συνίσταται σε γενική μόνον και στερεότυπη διατύπωση (βλ., συναφώς, απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 108 ανωτέρω, σκέψη 143). Με την επιφύλαξη των όσων παρατέθηκαν στην ανωτέρω σκέψη 108, ένα τέτοιο μέτρο πρέπει, αντιθέτως, να αναφέρει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο κρίνει ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στο οικείο πρόσωπο (βλ., απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 108 ανωτέρω, σκέψη 143 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., συναφώς, απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, σημείο 107 ανωτέρω, σκέψη 52).

110 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι η αιτιολογία της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011 είναι ανεπαρκής.

111 Προς στήριξη του λόγου αυτού οι προσφεύγοντες προβάλλουν, πρώτον, ότι το Συμβούλιο δεν παρέθεσε σαφώς τον λόγο για τον οποίο έκρινε ότι πληρούσαν το κριτήριο του άρθρου 1 της αποφάσεως 2011/172.

112 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η αιτιολογία που παρατίθεται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 δεν είναι αρκούντως εμπεριστατωμένη. Συγκεκριμένα, το παράρτημα αυτό αναφέρεται σε έναν «αόριστο ισχυρισμό σε σχέση με τις δικαστικές διώξεις βάσει μιας άγνωστης στους προσφεύγοντες συμβάσεως». Σε κάθε περίπτωση, από τα στοιχεία που περιέχονται στο εν λόγω παράρτημα δεν καθίσταται, κατά την άποψή τους, σαφής ο λόγος για τον οποίο το Συμβούλιο εκτιμά ότι τα περιοριστικά μέτρα εξακολουθούν να δικαιολογούνται.

113 Πάντως, είναι προφανές ότι η απόφαση 2011/172 μνημονεύει ρητώς το άρθρο 29 ΣΕΕ, βάσει του οποίου εκδόθηκε. Εν συνεχεία, από τον τίτλο του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 προκύπτει ότι αυτή συνίσταται σε έναν «[κ]ατάλογο […] των φυσικών και νομικών προσώπων, οντοτήτων και φορέων που αναφέρονται στο άρθρο 1». Τέλος, ο κανονισμός 270/2011 μνημονεύει το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Ως προς το παράρτημα Ι του κανονισμού αυτού, τούτο αναφέρει σαφώς ότι συνίσταται σε έναν «[κ]ατάλογο[…] των φυσικών και νομικών προσώπων, οντοτήτων και φορέων που αναφέρονται στο άρθρο 1». Συνεπώς, το Συμβούλιο δήλωσε, κατά τρόπο μη διφορούμενο, ποια ήταν, κατά την άποψή του, η νομική βάση της αποφάσεως 2011/172, του κανονισμού 270/2011 και των παραρτημάτων των πράξεων αυτών.

114 Εξάλλου, από την απόφαση 2011/172 και από τον κανονισμό 270/2011 προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες υποβλήθηκαν σε περιοριστικά μέτρα «λόγω της κατάστασης στην Αίγυπτο», εξαιτίας του ότι είχε κινηθεί εις βάρος τους δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο η οποία συνδεόταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων (βλ. σκέψη 86 ανωτέρω). Οι εκτιμήσεις περί τα πραγματικά περιστατικά, βάσει των οποίων το Συμβούλιο έκρινε ότι οι προσφεύγοντες έπρεπε να υποστούν την προβλεπόμενη στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 δέσμευση περιουσιακών στοιχείων είναι, επομένως, αρκούντως εμπεριστατωμένες ώστε να είναι αυτοί σε θέση να αμφισβητήσουν την ακρίβειά τους ενώπιον του Συμβουλίου και, ακολούθως, ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Επιπροσθέτως, στα αγγλικά, τη γλώσσα που χρησιμοποίησαν οι προσφεύγοντες στην αλληλογραφία τους με το Συμβούλιο καθώς και κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας, οι εκτιμήσεις αυτές διατυπώνονται με σαφήνεια.

115 Οι εν λόγω εκτιμήσεις δεν έχουν, εξάλλου, στερεότυπο χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, δεν αντιγράφουν τη διατύπωση μιας διατάξεως γενικού περιεχομένου. Επιπλέον, πρόκειται, ασφαλώς, για τις ίδιες με εκείνες βάσει των οποίων υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων τα λοιπά φυσικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, καθώς και στο παράρτημα του κανονισμού 270/2011. Σε κάθε περίπτωση, αποβλέπουν στην περιγραφή της ακριβούς καταστάσεως των προσφευγόντων, εις βάρος των οποίων, όπως και εις βάρος άλλων, είχαν, κατά το Συμβούλιο, κινηθεί στην Αίγυπτο δικαστικές διαδικασίες που συνδέονταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων.

116 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις περιλαμβάνουν τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία, κατά τον εκδότη τους, αποτελούν τη βάση τους. Επομένως, από το γράμμα τους προκύπτει σαφώς η συλλογιστική την οποία ακολούθησε το Συμβούλιο.

117 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

4. *Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από πλάνη περί τα πράγματα και από εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών*

118 Όπως σημειώθηκε ανωτέρω, από το παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, καθώς και από το παράρτημα Ι του κανονισμού 270/2011 προκύπτει ότι όλοι οι προσφεύγοντες υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων για τον λόγο και μόνον ότι είχε κινηθεί εις βάρος τους στην Αίγυπτο δικαστική διαδικασία η οποία συνδεόταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων.

119 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, ότι ο λόγος αυτός ενέχει πλάνη περί τα πράγματα και εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει δύο σκέλη.

120 Με το πρώτο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας δεν έχουν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες στην Αίγυπτο.

121 Με το δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, καίτοι εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος «εκκρεμούν επί του παρόντος δικαστικές διαδικασίες», εντούτοις, οι εν λόγω διαδικασίες δεν αφορούν πραγματικά περιστατικά παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων, όπως εκείνα που μνημονεύονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172.

Όσον αφορά το πρώτος σκέλος του λόγου

122 Με έγγραφο της 1ης Απριλίου 2011, οι προσφεύγοντες επισήμαναν στο Συμβούλιο ότι, όπως πιστεύουν, το όνομα του πρώτου προσφεύγοντος καταχωρίστηκε στους καταλόγους που περιλαμβάνονται στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 και στο παράρτημα Ι του κανονισμού 270/2011 κατόπιν σχετικού αιτήματος εκ μέρους προσώπου ή οργανισμού στην Αίγυπτο. Ζήτησαν, μάλιστα, από το Συμβούλιο, αφενός, να δηλώσει ποιο ήταν το πρόσωπο αυτό ή ο οργανισμός αυτός και, αφετέρου, να κοινοποιήσει αντίγραφο της αιτήσεώς του και των συνοδευτικών στοιχείων.

123 Με επιστολή της 7ης Ιουνίου 2011, το Συμβούλιο διευκρίνισε στο δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες ότι είχε λάβει μια «επιστολή του Αιγύπτιου Υπουργού Εξωτερικών, με ημερομηνία 13 Φεβρουαρίου 2011, η οποία περιείχε αίτημα του Αιγυπτίου γενικού εισαγγελέα για δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων ορισμένων πρώην υπουργών και αξιωματούχων», μεταξύ των οποίων συγκαταλεγόταν και ο πρώτος προσφεύγων. Στο έγγραφο αυτό του Συμβουλίου επισυνάφθηκε αντίγραφο ενός εγγράφου με ημερομηνία 13 Φεβρουαρίου 2011 το οποίο έφερε την επίσημη ένδειξη του γραφείου του Αιγυπτίου Υπουργού Εξωτερικών. Στο ανυπόγραφο αυτό έγγραφο, γινόταν αναφορά σε αίτημα του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα για δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων Αιγυπτίων «πρώην υπουργών, αξιωματούχων και υπηκόων». Μεταξύ των προσώπων τα οποία αφορούσε το αίτημα αυτό συγκαταλεγόταν ο πρώτος προσφεύγων, αλλά όχι η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα.

124 Στο μεσοδιάστημα, το δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες ζήτησε από το Συμβούλιο, με έγγραφο της 13ης Μαΐου 2011, να του παράσχει, μεταξύ άλλων, το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων επί των οποίων είχε βασισθεί για να επιβάλει δέσμευση περιουσιακών στοιχείων εις βάρος των πελατών του. Το προμνησθέν δικηγορικό γραφείο απηύθυνε, ακολούθως, δύο ακόμα επιστολές στο Συμβούλιο, στις 9 Ιουνίου και στις 15 Ιουλίου 2011.

125 Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο απάντησε στις από 13 Μαΐου, 9 Ιουνίου και 15 Ιουλίου 2011 επιστολές του δικηγορικού γραφείου που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες. Στην απάντηση αυτή, δεν γίνεται αναφορά σε ενδεχόμενες δικαστικές διώξεις εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας. Αναφέρονται μόνον τα εξής:

«[Αυτές] περιλαμβάνονται στον κατάλογο των προσώπων τα οποία αφορά η προμνησθείσα αίτηση δικαστικής συνδρομής των αιγυπτιακών αρχών (αναγράφονται στους αριθμούς 2, 3 και 4 στον συνημμένο κατάλογο). Η αίτηση αναφέρει ότι ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας εξέδωσε διατάξεις για την κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων όλων των προσώπων του καταλόγου και ότι η διάταξη αυτή επιβεβαιώθηκε από το ποινικό δικαστήριο.»

126 Στο εν λόγω έγγραφο του Συμβουλίου της 29ης Ιουλίου 2011 επισυνάφθηκε το από 24 Φεβρουαρίου 2011 σημείωμα με στοιχεία αναφοράς NV93/11/ms, με το οποίο η πρεσβεία της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) ζητούσε από τον Ύπατο Εκπρόσωπο της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας να διαβιβάσει στις «αρμόδιες δικαστικές αρχές» αίτηση δικαστικής συνδρομής εκ μέρους του γραφείου του Αιγύπτιου Υπουργού Εξωτερικών.

127 Το σημείωμα αυτό περιελάμβανε σε παράρτημα τρία έγγραφα.

128 Το πρώτο εξ αυτών ήταν το ανυπόγραφο και χωρίς ημερομηνία κείμενο της αιτήσεως δικαστικής συνδρομής. Η συνταχθείσα στα αγγλικά αίτηση αυτή αποσκοπούσε στη «δέσμευση, στη δήμευση και στην ανάκτηση περιουσιακών στοιχείων ορισμένων πρώην υπουργών και αξιωματούχων». Παρέπεμπε στην «έρευνα που διεξήγαγε η αιγυπτιακή εισαγγελία στις υπ' αριθ. 162 και 234 υποθέσεις του έτους 2010 [...]· στις υπ' αριθ. 34, 36, 38, 39, 55 και 70 υποθέσεις του έτους 2011 [...] καθώς και [στην] υπόθεση με αριθμό 137/2011 [...] αναφορικά με εγκλήματα διαφθοράς, με κατάχρηση κρατικών περιουσιακών στοιχείων και με εγκλήματα ξεπλύματος βρώμικου χρήματος που διέπραξαν πρώην υπουργοί και αξιωματούχοι» και κατονόμαζε δεκαπέντε πρόσωπα, στα οποία περιλαμβάνονταν οι τέσσερις προσφεύγοντες. Εν συνεχεία, ανέφερε, αφενός, ότι ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας είχε αποφασίσει να κατάσχει τα περιουσιακά στοιχεία των κατονομαζόμενων στον κατάλογο προσώπων και, αφετέρου, ότι η κατάσχεση αυτή είχε «επιβεβαιωθεί από το ποινικό δικαστήριο».

129 Το δεύτερο έγγραφο που επισυναπτόταν στο σημείωμα της 24ης Φεβρουαρίου 2011 αντιστοιχούσε σε έναν «κατάλογο πρώην αξιωματούχων, των συζύγων και των τέκνων [τους]», στον οποίον η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα κατονομάζονταν, αντιστοίχως, στη δεύτερη, στην τρίτη και στην τέταρτη θέση.

130 Το τρίτο έγγραφο που επισυναπτόταν στο σημείωμα της 24ης Φεβρουαρίου 2011 παρουσιαζόταν ως σύνοψη των κατηγοριών που προβλήθηκαν εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος στην «υπ' αριθ. 38 υπόθεση του έτους 2011», υπόθεση που μνημονευόταν στην αίτηση δικαστικής συνδρομής που περιγράφηκε στη σκέψη 128 ανωτέρω. Το έγγραφο αυτό δεν έφερε ημερομηνία. Επιπλέον, δεν έφερε επίσημη ένδειξη ούτε υπογραφή. Αλλά, ακριβώς όπως και το σημείωμα της 24ης Φεβρουαρίου 2011 και το σύνολο των λοιπών εγγράφων που επισυνάπτονταν σε αυτό, έφερε τη σφραγίδα της πρεσβείας της Αραβικής Δημοκρατίας της Αιγύπτου στις Βρυξέλλες.

131 Εν τέλει, από κανένα εκ των προμνησθέντων εγγράφων δεν προκύπτει ότι εις βάρος της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης προσφεύγουσας είχαν κινηθεί ποινικές διώξεις στην Αίγυπτο, για πράξεις παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων.

132 Αντιθέτως, η προμνησθείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής επισημαίνει, κατά τρόπο σαφή, ότι, στις 24 Φεβρουαρίου 2011, δηλαδή λιγότερο από ένα μήνα πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, ο Αιγύπτιος γενικός εισαγγελέας εξέδωσε διαταγή κατασχέσεως των περιουσιακών στοιχείων όλων των προσφευγόντων, η οποία εγκρίθηκε από ποινικό δικαστήριο και συνδεόταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων.

133 Οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν, κατά τα λοιπά, κανένα στοιχείο ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την ακρίβεια των πραγματικών διαπιστώσεων που περιέχονται στην εν λόγω αίτηση δικαστικής συνδρομής. Αντιθέτως, η αιγυπτιακή δικαστική απόφαση, μετάφραση της οποίας κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Μαρτίου 2013, επιβεβαιώνει ότι τα περιουσιακά στοιχεία της δεύτερης προσφεύγουσας εξακολουθούσαν να είναι δεσμευμένα στις 30 Ιανουαρίου 2013. Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβήτησαν την ύπαρξη της προμνησθείσας διατάξεως περί κατασχέσεως.

134 Δεδομένου, όμως, ότι αναφέρονταν στην προμνησθείσα διάταξη του Αιγύπτιου γενικού εισαγγελέα, η δεύτερη, η τρίτη και η τέταρτη προσφεύγουσα αποτελούσαν πρόσωπα εις βάρος των οποίων είχε κινηθεί δικαστική διαδικασία στην Αίγυπτο που συνδεόταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων. Χαρακτηρίζοντάς τες κατ' αυτόν τον τρόπο στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε, επομένως, σε πλάνη περί τα πράγματα, ούτε προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών.

135 Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου

136 Προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του λόγου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο πρώτος προσφεύγων κατηγορείται αποκλειστικώς ότι υπήρξε συνεργός σε πράξεις που συνιστούσαν παράνομη έκδοση αδειών.

137 Εντούτοις, από το προμνησθέν στη σκέψη 130 ανωτέρω έγγραφο προκύπτει σαφώς ότι, «στην υπ' αριθ. 38 υπόθεση του έτους 2011», ο πρώτος προσφεύγων «κατηγορούταν», αφενός, ότι είχε «ιδιοποιηθεί τα στοιχεία» μιας «επιχειρήσεως του δημοσίου τομέα τις μετοχές της οποίας [κατείχε] το κράτος» και, αφετέρου, ότι είχε «διαπράξει εγκλήματα συνιστάμενα στην άντληση οφέλους από κρατικά περιουσιακά στοιχεία και στην φθορά τους, καθώς και στην ιδιοποίηση και [...] στη διευκόλυνση της ιδιοποιήσεως [τέτοιων στοιχείων]».

138 Ειδικότερα, στο έγγραφο αυτό προσαπτόταν στον πρώτο προσφεύγοντα:

— ότι χρησιμοποίησε την επιρροή του, ως πρόεδρος-γενικός διευθυντής μιας «επιχειρήσεως του δημοσίου τομέα τις μετοχές της οποίας [κατείχε] το κράτος», προκειμένου, πρώτον, να προβεί σε ανταλλαγή μετοχών προς όφελος μιας «ιδιωτικής εταιρίας» την οποία ήλεγχε, δεύτερον, να καταστήσει δυνατή την εκ μέρους της ιδιωτικής αυτής εταιρίας πραγματοποίηση εμπορικών επιτυχιών με έξοδα της προμνησθείσας «επιχειρήσεως του δημοσίου τομέα» και, τρίτον, να αυξήσει παρανόμως τη συμμετοχή της επίμαχης «ιδιωτικής εταιρίας» στο εταιρικό κεφάλαιο της προμνησθείσας «επιχειρήσεως του δημοσίου τομέα»,

— ότι δεν πλήρωσε τα χρέη του στην εν λόγω επιχείρηση και στις τράπεζες.

139 Επομένως, εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος είχαν ασκηθεί ποινικές διώξεις στην Αίγυπτο για πράξεις τις οποίες η αιγυπτιακή εισαγγελία χαρακτήριζε ως «ιδιοποίηση κρατικής περιουσίας».

140 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο χαρακτηρισμός αυτός αντιστοιχεί, κατ' ουσίαν, σε εκείνον της «παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων», ο οποίος περιέχεται στην απόφαση 2011/172 και στον κανονισμό 270/2011.

141 Υπό τις συνθήκες αυτές, καταχωρίζοντας τον πρώτο προσφεύγοντα στον κατάλογο που προσαρτήθηκε στις επίμαχες πράξεις, το Συμβούλιο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί τα πράγματα, ούτε προέβη σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών.

142 Προς αμφισβήτηση του συμπεράσματος αυτού, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν στο υπόμνημα απαντήσεως ότι ούτε η περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής ούτε τα συνημμένα σε αυτήν έγγραφα επέτρεπαν την ταυτοποίησή τους ως προσώπων «υπευθύνων για παράνομη ιδιοποίηση αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων» τα οποία, κατ' αυτόν τον τρόπο, στερούσαν από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονόμευαν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα ή ως ιδιωτών που συνδέονταν με τέτοια πρόσωπα.

143 Εντούτοις, σε κάθε περίπτωση, η περίσταση αυτή δεν μπορεί να καταστήσει παράνομες τις προσβαλλόμενες πράξεις. Ως προς τούτο, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, το οποίο ορίζει τα κριτήρια για την καταχώριση στον προσαρτημένο στην ίδια απόφαση κατάλογο, καλύπτει μόνον τις κατηγορίες προσώπων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 67 ανωτέρω. Η δεύτερη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 2011/17 επισημαίνει μεν ότι τα εν λόγω πρόσωπα «με τον τρόπο αυτό στερούν από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και υπονομεύουν την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα». Μολοταύτα, η αναφορά αυτή δεν αποτελεί συμπληρωματική προϋπόθεση η οποία πρέπει να πληρούται κατά την καταχώριση του ονόματος ενός νέου προσώπου στον προσαρτημένο στην απόφαση 2011/172 κατάλογο. Πρόκειται, αποκλειστικώς, περί αποσαφηνίσεως του τελικού σκοπού που επιδιώκει η απόφαση αυτή. Πράγματι, η σκέψη αυτή διευκρινίζει απλώς και μόνον ότι τα πρόσωπα τα οποία αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 μπορούν να στερήσουν «από τον αιγυπτιακό λαό τα οφέλη της βιώσιμης ανάπτυξης της οικονομίας και της κοινωνίας τους και [να υπονομεύσουν] την ανάπτυξη της δημοκρατίας στη χώρα».

144 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι κανένα από τα πέντε επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη της παρατεθείσας στη σκέψη 142 ανωτέρω αιτιάσεως δεν είναι βάσιμο.

145 Πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στην περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής δεν περιείχαν «καμία αναφορά σε οιαδήποτε καταδίκη για οιοδήποτε αδίκημα» ούτε παρέπεμπαν σε κάποια ενοχή. Τα έγγραφα αυτά περιορίζονταν απλώς, κατά την άποψή τους, «στη σύνοψη ορισμένων καταγγελιών που είχαν υποβληθεί κατά του πρώτου προσφεύγοντος», και δεν περιείχαν, εν τέλει, «καμία ένδειξη ως προς το κατά πόσον μια ή όλες οι καταγγελίες [τις οποίες μνημόνευαν] είχε ως αποτέλεσμα δικαστικές διώξεις [...] για παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων».

146 Πάντως, είναι μεν αληθές ότι τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στην περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής δεν μνημόνευαν καμία καταδίκη από ποινικό δικαστήριο. Εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή. Πράγματι, τα πρόσωπα τα οποία αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 δεν είναι αποκλειστικώς εκείνα που έχουν καταδικασθεί ποινικά για παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων, αλλά επίσης, μεταξύ άλλων, εκείνα εις βάρος των οποίων έχουν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες που σχετίζονταν με τις αφορώσες τέτοιες πράξεις έρευνες.

147 Επιπλέον, ανακριβώς προβάλλεται ότι κανένα από τα έγγραφα που επισυνάπτονταν στην αίτηση δικαστικής συνδρομής δεν αφορούσε κατηγορία για παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 139 και 140 ανωτέρω, το μνημονευθέν στη σκέψη 130 ανωτέρω έγγραφο έκανε αναφορά σε ποινικές διώξεις, ασκηθείσες στην Αίγυπτο, εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος για πράξεις που χαρακτηρίζονταν ως παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

148 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υπογράμμισαν ότι η περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής «δεν περι[είχε] καμία ένδειξη σχετικά με το μέγεθος των δεσμευθέντων περιουσιακών στοιχείων, με το είδος της ζητηθείσας συνδρομής, με το δικαστήριο στο οποίο αυτή απευθυνόταν, ή σχετικά με τον λόγο για τον οποίο η εν λόγω συνδρομή [ήταν] απαραίτητη».

149 Εντούτοις, το γεγονός ότι τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία βασίστηκε το Συμβούλιο δεν περιέχουν τέτοιες ενδείξεις δεν επηρεάζει την επίλυση της διαφοράς. Δεν μπορεί, σε κάθε περίπτωση, να αποδείξει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί τα πράγματα καθόσον έκρινε ότι εις βάρος των προσφευγόντων είχαν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες που συνδέονταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων.

150 Τρίτον, οι προσφεύγοντες προέβαλαν ότι η περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής «δεν [πρότεινε] καν νομοθετική πράξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

151 Εντούτοις, το επιχείρημα αυτό βασίζεται στην εσφαλμένη προκείμενη κατά την οποία το Συμβούλιο μπορούσε να δεσμεύσει τα περιουσιακά στοιχεία του προσφεύγοντος μόνον υπό την προϋπόθεση ότι είχε λάβει σχετικό αίτημα εκ μέρους των αιγυπτιακών αρχών. Αντιθέτως, μπορούσε να δεσμεύσει τα κεφάλαια κάθε προσώπου που πληρούσε τα κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172, ανεξαρτήτως του αν του είχαν αποκαλύψει την κατάσταση των προσώπων αυτών οι αιγυπτιακές αρχές ή άλλες πηγές.

152 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστικής συνδρομής ήταν ανακριβής. Καταρχάς, στα έγγραφα που επισυνάπτονταν στην αίτηση αυτή γινόταν αναφορά σε χρέη 7 δισεκατομμυρίων αιγυπτιακών λιρών, ενώ το πραγματικό αυτό στοιχείο αφορά καταγγελία στην οποία δεν έδωσαν συνέχεια οι αιγυπτιακές αρχές. Περαιτέρω, οι «λοιπές καταγγελίες» δεν αφορούσαν πραγματικά γεγονότα παράνομης ιδιοποιήσεως κρατικών κεφαλαίων, αλλά πραγματικά γεγονότα σχετικά με μια εταιρία στην οποία το αιγυπτιακό κράτος είχε μειοψηφική μόνον συμμετοχή. Οι λοιπές αυτές καταγγελίες είχαν εξάλλου υποβληθεί χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να τις τεκμηριώνει. Τέλος, σχετίζονταν με πράξεις όχι του πρώτου προσφεύγοντος, αλλά των εταιριών στις οποίες αυτός είχε πλειοψηφική συμμετοχή.

153 Είναι μεν αληθές ότι το έγγραφο που μνημονεύθηκε στη σκέψη 130 ανωτέρω ανέφερε, στην περιγραφή της μοναδικής υποθέσεως που αφορούσε τον πρώτο προσφεύγοντα, δηλαδή της «υπ' αριθ. 38 υποθέσεως του έτους 2011», ότι αυτός δεν είχε πληρώσει χρέη ποσού 7 δισεκατομμυρίων αιγυπτιακών λιρών. Εντούτοις, οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν κάποιο στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι τούτο είναι ανακριβές. Σε κάθε δε περίπτωση, τυχόν ανακρίβεια της ως άνω ενδείξεως δεν μπορεί να έχει οιαδήποτε επιρροή στην επίλυση της διαφοράς. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που παρατέθηκαν στις σκέψεις 137 έως 140 ανωτέρω, η ανακρίβεια αυτή δεν αρκεί, αυτή καθαυτήν, ώστε να αποδείξει ότι, βάσει του εγγράφου που μνημονεύθηκε στη σκέψη 130 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν μπορούσε να χαρακτηρίσει τον πρώτο προσφεύγοντα ως πρόσωπο εις βάρος του οποίου είχαν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες που συνδέονταν με έρευνες σε σχέση με παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων.

154 Ως προς τους υπόλοιπους ισχυρισμούς που παρατέθηκαν στη σκέψη 152 ανωτέρω, αυτοί σχετίζονται με «καταγγελίες» οι οποίες, κατά τους προσφεύγοντες, διαφέρουν από την προμνησθείσα στη σκέψη 153 ανωτέρω καταγγελία που αφορούσε την οφειλή 7 δισεκατομμυρίων αιγυπτιακών λιρών. Αφορούν, δηλαδή, υποθέσεις διαφορετικές από την «υπ' αριθ. 38 υπόθεση του έτους 2011» που παρατέθηκε στο προμνησθέν στη σκέψη 130 ανωτέρω έγγραφο, επί των οποίων δεν βασίσθηκε το Συμβούλιο για την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων.

155 Πέμπτον, οι προσφεύγοντες προέβαλαν ότι η περιγραφείσα στη σκέψη 128 ανωτέρω αίτηση δικαστική συνδρομή στηριζόταν σε ελλιπή έγγραφα. Υποστήριξαν ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν απορρίψει αίτημα περί δεσμεύσεως των περιουσιακών τους στοιχείων, διότι οι αιγυπτιακές αρχές δεν τους είχαν παράσχει επαρκείς πληροφορίες προς δικαιολόγηση τέτοιου μέτρου.

156 Εντούτοις, όπως αναφέρθηκε, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, από τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν με την αίτηση δικαστικής συνδρομής και από τα παραρτήματά της, συνάγεται ότι εις βάρος των προσφευγόντων είχαν κινηθεί δικαστικές διαδικασίες που συνδέονταν με έρευνες σε σχέση με παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων. Πρέπει, εξάλλου, να τονισθεί ότι το επιχείρημα

αναφορικά με τη συμπεριφορά των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου αφορά πραγματικά γεγονότα άσχετα προς την υπό κρίση διαφορά. Τέτοια πραγματικά γεγονότα δεν ασκούν επιρροή στην επίλυσή της, κατά μείζονα δε λόγο δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες δεν διευκρινίζουν ποια έγγραφα είχαν διαβιβαστεί από τις αιγυπτιακές αρχές στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου.

157 Το δεύτερο σκέλος πρέπει, επομένως, να απορριφθεί στο σύνολό του, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να γίνει δεκτός ο λόγος ακυρώσεως.

5. *Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας*

158 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι προσεβλήθησαν τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει τρία σκέλη.

Όσον αφορά το πρώτο σκέλος

159 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι δεν τους γνωστοποιήθηκαν τα αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων δεσμεύθηκαν τα περιουσιακά τους στοιχεία.

160 Το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο.

161 Κατά τη νομολογία, μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου υποχρεούται το Συμβούλιο να παρέχει πρόσβαση στα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία βασίστηκε για να επιβάλει δέσμευση περιουσιακών στοιχείων. Η αυτόβουλη κοινοποίηση τέτοιων αποδεικτικών στοιχείων θα συνιστούσε πράγματι υπερβολική απαίτηση (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2009, Τ-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 97).

162 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες ζήτησαν πράγματι από το Συμβούλιο να τους παρουσιάσει τα αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων είχαν εκδοθεί η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011. Συγκεκριμένα, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 122 ανωτέρω, το δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες τόνισε, σε επιστολή της 1ης Απριλίου 2011, ότι, όπως πίστευε, η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 είχαν εκδοθεί κατόπιν «[σχετικού] αιτήματος εκ μέρους προσώπου ή αιγυπτιακής αρχής» και ζήτησε από το Συμβούλιο να «παράσχει αντίγραφο του αιτήματος αυτού και τα σχετικά με αυτό έγγραφα». Εξάλλου, από τη σκέψη 124 ανωτέρω προκύπτει ότι, με επιστολή της 13ης Μαΐου 2011, το ίδιο δικηγορικό γραφείο υπενθύμισε ότι οι προσφεύγοντες «χρειάζονταν αποδείξεις και πληροφορίες, [προκειμένου να είναι σε θέση να] αντικρούσουν τα στοιχεία που προβάλλονταν εις βάρος [τους], τα οποία δικαιολογούν δήθεν [την εγγραφή των ονομάτων τους στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172]».

163 Επιβάλλεται, εντούτοις, η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο ανταποκρίθηκε πλήρως στα αιτήματα των προσφευγόντων.

164 Πράγματι, αφενός, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, με την μνημονευθείσα στη σκέψη 123 ανωτέρω επιστολή της 7ης Ιουνίου 2011 το Συμβούλιο απάντησε στην αίτηση της 1ης Απριλίου 2011, δηλώνοντας ότι παρέπεμπε τους προσφεύγοντες σε έγγραφο με ημερομηνία «13 Φεβρουαρίου 2011 του Αιγυπτίου Υπουργού Εξωτερικών, το οποίο περιέχει αίτημα του Αιγυπτίου γενικού εισαγγελέα για δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων ορισμένων πρώην υπουργών και αξιωματούχων βάσει της Συμβάσεως των Ηνωμένων Εθνών κατά της Διαφθοράς και περιλαμβάνει [τον πρώτο προσφεύγοντα] στον κατάλογο των προσώπων τα οποία αφορά». Το έγγραφο αυτό της 13ης Φεβρουαρίου 2011 επισυνάφθηκε στην επιστολή του Συμβουλίου.

165 Αφετέρου, με το μνημονευθέν στη σκέψη 125 ανωτέρω έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2011 το Συμβούλιο απάντησε, μεταξύ άλλων, στην επιστολή της 13ης Μαΐου 2011. Παρέπεμψε το δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες, όχι μόνον στις «πληροφορίες που [είχαν] ήδη κοινοποιηθεί με την προηγούμενη επιστολή του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 2011», αλλά επίσης σε ένα «σημείωμα […] της αιγυπτιακής αντιπροσωπείας στην Ε[υρωπαϊκή] Έ[νωση] της 24ης Φεβρουαρίου 2011, το οποίο περιείχε αίτηση δικαστικής συνδρομής εκ μέρους του Αιγυπτίου γενικού εισαγγελέα». Το σημείωμα αυτό, καθώς και η αίτηση δικαστικής συνδρομής, τα οποία περιγράφηκαν, αντιστοίχως, στις σκέψεις 126 και 128 ανωτέρω, επισυνάφθηκαν στο προμνησθέν έγγραφο του Συμβουλίου.

166 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος

167 Στο δικόγραφο της προσφυγής οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι ο λόγος για τον οποίο υπέστησαν δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων είναι υπερβολικά ασαφής. Επιπλέον, στο υπόμνημα απαντήσεως υποστηρίζουν ότι μόνον στο στάδιο του υπομνήματος αντικρούσεως αποκάλυψε το Συμβούλιο τον πραγματικό λόγο της δεσμεύσεως αυτής περιουσιακών στοιχείων. Συνεπώς, δεν είχαν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν λυσιτελώς τον λόγο αυτόν κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011.

168 Εντούτοις, τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται, σε κάθε περίπτωση, σε μια ανακριβή προκείμενη.

169 Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλουν οι προσφεύγοντες, η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 είναι επαρκώς αιτιολογημένοι (βλ. σκέψη 116 ανωτέρω). Η αιτιολογία τους παρατέθηκε, εξάλλου, από τους προσφεύγοντες στο από 13 Μαΐου 2011 έγγραφό τους προς το Συμβούλιο.

170 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά το τρίτο σκέλος

171 Πρώτον, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι απηύθυναν διάφορες παρατηρήσεις στο Συμβούλιο με επιστολή της 13ης Μαΐου 2011, αλλά ότι, στο έγγραφο του της 29ης Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο δεν απάντησε σε όλα τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν επί τη ευκαιρία αυτή. Κατά την άποψή τους, το Συμβούλιο δεν απάντησε, ιδίως, ούτε στις παρατηρήσεις σχετικά με την πολιτική υποκίνηση των ασκηθεισών διώξεων στην Αίγυπτο εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος, ούτε σε εκείνες σχετικά με την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διάρκεια των εν λόγω διώξεων.

172 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι ούτε η απόφαση 2011/172 ούτε ο κανονισμός 270/2011 διευκρινίζουν ότι οι λόγοι των ατομικών μέτρων περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που τους αφορούν, καθώς και τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίζονται τα μέτρα αυτά πρέπει να τους κοινοποιηθούν. Προσθέτουν ότι οι πράξεις αυτές δεν αναφέρουν ότι τα πρόσωπα, τα οποία αφορά η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων, πρέπει να τύχουν ακροάσεως και ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η θέση τους. Τέλος, υποστηρίζουν ότι η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 δεν «προβλέπουν διαδικασία κοινοποιήσεως των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία βασίσθηκε η απόφαση περί καταχωρίσεως των προσφευγόντων στον κατάλογο, όπως εξάλλου δεν προβλέπουν την ακρόασή τους και την ορθή επαλήθευση των ισχυρισμών και των αποδεικτικών στοιχείων που δικαιολογούν την απόφαση περί καταχωρίσεως των προσφευγόντων στον κατάλογο και περί διατηρήσεώς του».

173 Τρίτον, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι οι λόγοι για τους οποίους ελήφθησαν εις βάρος τους τα μέτρα περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχειών δεν τους κοινοποιήθηκαν πριν από τη δημοσίευση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011. Υπογραμμίζουν, επίσης, ότι δεν ενημερώθηκαν προηγουμένως σχετικά με την επιβολή εις βάρος τους μέτρων περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχειών.

174 Τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

175 Συγκεκριμένα, πρώτον, ούτε η απόφαση 2011/172 ούτε ο κανονισμός 270/2011 ούτε κάποια άλλη διάταξη ή αρχή επιβάλλει στο Συμβούλιο να απαντήσει σε κάθε μία από τις παρατηρήσεις που διατύπωσαν ενώπιόν του οι προσφεύγοντες μετά από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, ούτως ώστε να μην είναι παράνομα τα ατομικά μέτρα περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων που ελήφθησαν βάσει διατάξεων γενικής ισχύος των εν λόγω πράξεων. Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι το Συμβούλιο δεν απάντησε ειδικώς στα επιχειρήματα των προσφευγόντων, κατά τους οποίους οι διώξεις που ασκήθηκαν στην Αίγυπτο εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος είχαν πολιτικά κίνητρα και έθιγαν τα δικαιώματα άμυνας, δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της διαδικασίας μετά από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, τούτο δε ανεξαρτήτως του βάσιμου των επιχειρημάτων αυτών.

176 Δεύτερον, ένα πρώτο μέτρο περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, όπως αυτό που ελήφθη εις βάρος των προσφευγόντων μέσω του παραρτήματος της αποφάσεως 2011/172 και του παραρτήματος I του κανονισμού 270/2011, πρέπει να έχει αποτέλεσμα αιφνιδιασμού. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο δεν οφείλει, πριν από τη λήψη τέτοιου μέτρου, να γνωστοποιεί στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο αυτό (απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 338). Ομοίως, δεν έχει υποχρέωση να ενημερώνει τα πρόσωπα τα οποία αφορά ένα τέτοιου είδους μέτρο σχετικά με την επικείμενη λήψη του.

177 Τρίτον, όπως προκύπτει από τις δύο προηγούμενες σκέψεις, καμία διάταξη ή αρχή δεν απαιτεί οι πράξεις της Ένωσης, οι οποίες καθορίζουν το καθεστώς που πρέπει να εφαρμόζεται επί των ατομικών μέτρων περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, να πρέπει, επίσης, να προβλέπουν ή να καθιερώνουν διαδικασίες όπως οι περιγραφείσες στη σκέψη 172 ανωτέρω.

178 Κατά τα λοιπά, ακόμα και αν, μέσω των επιχειρημάτων που παρατέθηκαν στις σκέψεις 171 έως 173 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες είχαν, επίσης, τη δυνατότητα να προβάλουν, πρώτον, ότι ούτε τα αποδεικτικά στοιχεία βάσει των οποίων τους επιβλήθηκε δέσμευση περιουσιακών στοιχείων ούτε οι λόγοι της δεσμεύσεως αυτής περιουσιακών στοιχείων τους γνωστοποιήθηκαν κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, και, δεύτερον, ότι το Συμβούλιο δεν τους παρέσχε δυνατότητα ακροάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

179 Πράγματι, πρώτον, το επιχείρημα ότι το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία βασίστηκε πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που παρατέθηκαν στις σκέψεις 161 έως 165 ανωτέρω.

180 Δεύτερον, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, απαιτούν, καταρχήν, από τη διοικητική αρχή της Ένωσης που εκδίδει πράξη συνεπαγόμενη περιοριστικά μέτρα κατά προσώπου ή οντότητας να γνωστοποιεί τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η πράξη αυτή, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά την έκδοσή της, ούτως ώστε να παρέχεται στα πρόσωπα ή στις οντότητες αυτές η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους και να ασκήσουν το δικαίωμά τους για προσφυγή (βλ., συναφώς, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψεις 335 και 336, και απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 161 ανωτέρω, σκέψη 92). Κατά

κανόνα, το Συμβούλιο οφείλει να εκπληρώνει την υποχρέωση αυτή μέσω ατομικής κοινοποιήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. I-11381, σκέψεις 52 και 55).

181 Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι το ίδιο το Συμβούλιο παρέλειψε να κοινοποιήσει τους λόγους μιας πράξεως που επιβάλλει περιοριστικά μέτρα δεν είναι δυνατόν να επηρεάσει το κύρος της πράξεως αυτής όταν η παράλειψη αυτή δεν είχε ως αποτέλεσμα να στερήσει από το οικείο πρόσωπο ή από την οικεία οντότητα τη δυνατότητα να λάβει εγκαίρως γνώση της αιτιολογίας της πράξεως αυτής και να εκτιμήσει το βάσιμό της (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 180 ανωτέρω, σκέψη 55).

182 Εν προκειμένω, σε κάθε περίπτωση, από το ίδιο το γράμμα της προμνησθείσας επιστολής που απηύθυνε στο Συμβούλιο στις 13 Μαΐου 2011 το δικηγορικό γραφείο που εκπροσωπεί τους προσφεύγοντες, καθώς και από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες είχαν εγκαίρως πρόσβαση στους λόγους της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, ώστε να είναι σε θέση να αμφισβητήσουν τις πράξεις αυτές. Ειδικότερα, στην τρίτη σελίδα της προμνησθείσας επιστολής επανέλαβαν ένα τμήμα των λόγων των πράξεων αυτών.

183 Τρίτον, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία αφορά μια πρώτη απόφαση περί δεσμεύσεως των περιουσιακών τους στοιχείων έχουν το δικαίωμα να τύχουν ακροάσεως από το Συμβούλιο κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως αυτής. Εντούτοις, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να προβεί αυτεπαγγέλτως στην ακρόαση των εν λόγω προσώπων (απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 341· απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 161 ανωτέρω, σκέψη 98).

184 Εν προκειμένω, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες, οι οποίοι υπέβαλαν, μεταξύ άλλων, με έγγραφα της 1ης Απριλίου και της 13ης Μαΐου 2011, τις γραπτές τους παρατηρήσεις σχετικά με την απόφαση 2011/172 και τον κανονισμό 270/2011, ζήτησαν ακρόαση από το Συμβούλιο κατόπιν της εκδόσεως των πράξεων αυτών. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα πρόσωπα αυτά, τα οποία σε κάθε περίπτωση ουδόλως δικαιούνταν ακρόαση πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011 (απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 341), δεν μπορούν βασίμως να προβάλλουν την αιτίαση ότι δεν έτυχαν ακροάσεως από το Συμβούλιο.

185 Επομένως, το τρίτο σκέλος πρέπει να απορριφθεί, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να γίνει δεκτός ο λόγος ακυρώσεως.

6. *Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας*

186 Οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι προσεβλήθη το δικαίωμά τους ιδιοκτησίας. Προς στήριξη του λόγου αυτού προβάλλουν τέσσερις κατηγορίες επιχειρημάτων.

187 Πρώτον, διατείνονται ότι το Συμβούλιο δεν κατέδειξε ότι η πλήρης δέσμευση των περιουσιακών τους στοιχείων συνιστούσε το λιγότερο επαχθές μέτρο προς διασφάλιση του σκοπού που επιδιώκουν η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011. Κατά την άποψή τους, η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων που τους επέβαλε το Συμβούλιο είναι, συνεπώς, δυσανάλογη. Προς στήριξη τούτου προσθέτουν, καταρχάς, ότι δεν είχε υπάρξει καμία αναφορά στο μέγεθος των στοιχείων που φέρονται ότι ιδιοποιήθηκαν. Εν συνεχεία, αναφέρουν ότι η δέσμευση περιουσιακών στοιχείων που υπέστησαν στην Αίγυπτο είναι επαρκής, δεδομένου ότι αφορά περιουσιακά στοιχεία πολύ μεγαλύτερης αξίας από εκείνη των στοιχείων που δήθεν ιδιοποιήθηκαν.

188 Δεύτερον, στο υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες διευκρινίζουν ότι η δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2011/172 απαγόρευση προς τρίτους να θέτουν στη διάθεσή τους οικονομικούς πόρους είναι παράλογη, δυσανάλογη και αναποτελεσματική λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκει το Συμβούλιο, δηλαδή την ανάκτηση, κατά το πέρας της διεξαγόμενης στην Αίγυπτο δικαστικής διαδικασίας, κρατικών κεφαλαίων που ενδεχομένως υπήρξαν αντικείμενο παράνομης ιδιοποιήσεως.

189 Τρίτον, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 θίγουν αισθητά και παρατεταμένα την υπόληψή τους δεδομένου ότι έχουν ως αποτέλεσμα όχι μόνον τη δέσμευση όλων των περιουσιακών τους στοιχείων στην Ένωση, αλλά επίσης τον «στιγματισμό» τους ως προσώπων που έκλεψαν πόρους της Αιγύπτου και συνιστούν, επομένως, εχθρούς του αιγυπτιακού λαού.

190 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι η «απαγόρευση ταξιδιών» ήταν δικαιολογημένη και αναλογική.

191 Ως προς τούτο, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει εξαρχής ότι η παρατεθείσα στη σκέψη 189 ανωτέρω τρίτη κατηγορία επιχειρημάτων πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί. Πράγματι, πρέπει να τονιστεί ότι η σημασία των σκοπών που επιδιώκουν η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 μπορεί να δικαιολογήσει ενδεχόμενες αρνητικές συνέπειες, ακόμα και σημαντικές, για τους προσφεύγοντες χωρίς αυτό να επηρεάζει τη νομιμότητά τους (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, Bosphorus, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 26· απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 161 ανωτέρω, σκέψη 70).

192 Εξάλλου, η παρατεθείσα στη σκέψη 190 ανωτέρω τέταρτη κατηγορία επιχειρημάτων στερείται εντελώς βάσεως. Συγκεκριμένα, ούτε η απόφαση 2011/172 ούτε ο κανονισμός 270/2011 καθιερώνουν εις βάρος των προσφευγόντων απαγόρευση ταξιδιών.

193 Εν τέλει, μόνον οι παρατεθείσες στις σκέψεις 187 και 188 ανωτέρω δύο πρώτες κατηγορίες επιχειρημάτων μπορούν να στηρίξουν λυσιτελώς τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας. Θα εξετασθούν, επομένως, διαδοχικά κάτωθι.

Όσον αφορά την πρώτη κατηγορία επιχειρημάτων

194 Κατά το άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων:

«Κάθε πρόσωπο δικαιούται να είναι κύριος των νομίμως κτηθέντων αγαθών του, να τα χρησιμοποιεί, να τα διαθέτει και να τα κληροδοτεί. Κανείς δεν μπορεί να στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας, στις περιπτώσεις και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον νόμο και έναντι δίκαιης και έγκαιρης αποζημίωσης για την απώλειά της. Η χρήση των αγαθών μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς από τον νόμο, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο προς το γενικό συμφέρον.»

195 Εν προκειμένω, με την απόφαση 2011/172 και τον κανονισμό 270/2011, το Συμβούλιο δέσμευσε για ορισμένο χρονικό διάστημα τα περιουσιακά στοιχεία που κατέχουν, μεταξύ άλλων, οι προσφεύγοντες. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο περιόρισε την εκ μέρους των προσφευγόντων άσκηση του δικαιώματος του άρθρου 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (βλ., συναφώς, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 358). Εντούτοις, το δικαίωμα ιδιοκτησίας, όπως προστατεύεται στο εν λόγω άρθρο, δεν αποτελεί απόλυτο προνόμιο (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1974, 4/73, Nold κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 277, σκέψη 14, και Kadi και

Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 355) και μπορεί, κατά συνέπεια, να υφίσταται περιορισμούς, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

196 Κατά το γράμμα του εν λόγω άρθρου, αφενός, «[κ]άθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον […] Χάρτη [των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων] πρέπει να προβλέπεται από το νόμο και να τηρεί το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών» και, αφετέρου, «[τ]ηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων».

197 Επομένως, προκειμένου να συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης, ένας περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να πληροί μια τριπλή προϋπόθεση.

198 Πρώτον, ο περιορισμός πρέπει «να προβλέπεται από τον νόμο» (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2010, C-407/08 P, Knauf Gips κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-6375, σκέψη 91). Τουτέστιν, το επίμαχο μέτρο πρέπει να έχει νομική βάση.

199 Δεύτερον, ο περιορισμός πρέπει να εξυπηρετεί έναν σκοπό γενικού ενδιαφέροντος που να αναγνωρίζεται από την Ένωση. Μεταξύ των σκοπών αυτών περιλαμβάνονται εκείνοι που επιδιώκονται στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ και μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ, ήτοι η στήριξη της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου, καθώς και η προώθηση, στις αναπτυσσόμενες χώρες, της αειφόρου αναπτύξεως με πρωταρχικό σκοπό την εξάλειψη της φτώχειας.

200 Τρίτον, ο περιορισμός δεν πρέπει να είναι υπερβολικός. Αφενός, πρέπει να είναι αναγκαίος και ανάλογος προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ., συναφώς, αποφάσεις Bosphorus, σκέψη 191 ανωτέρω, σκέψη 26, και Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψεις 355 και 360). Αφετέρου, το «βασικό περιεχόμενο», ήτοι η υπόσταση του σχετικού δικαιώματος ή ελευθερίας δεν πρέπει να θίγεται (βλ., συναφώς, αποφάσεις Nold κατά Επιτροπής, σκέψη 195 ανωτέρω, σκέψη 14, και Kadi και Al Barakaat International κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, σκέψη 355).

201 Εν προκειμένω, πληρούται κάθε μία εξ αυτών των προϋποθέσεων.

202 Πράγματι, κατά πρώτο λόγο, ο επίμαχος περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας πρέπει να γίνει δεκτό ότι «προβλέπεται από τον νόμο», υπό την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, δεδομένου ότι τηρήθηκαν τα κριτήρια που θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/172 και το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011 (βλ. σκέψεις 99 και 103 ανωτέρω).

203 Κατά δεύτερο λόγο, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 44 ανωτέρω, η απόφαση 2011/172 και το παράρτημά της συμβάλλουν πράγματι στην επίτευξη των σκοπών γενικού ενδιαφέροντος που μνημονεύονται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχεία β′ και δ′, ΣΕΕ. Το ίδιο ισχύει και ως προς τον κανονισμό 270/2011 και το παράρτημά του, στο μέτρο που αντανακλούν τα όσα ορίζει η απόφαση 2011/172.

204 Κατά τρίτο λόγο, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες (βλ. σκέψη 187 ανωτέρω), ο περιορισμός τον οποίο υφίστανται στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας δεν είναι προφανώς δυσανάλογος.

205 Συγκεκριμένα, η αρχή της αναλογικότητας, ως γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, επιβάλλει να μην υπερβαίνουν οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης τα όρια του κατάλληλου και αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση. Συνεπώς, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ πλειόνων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές από αυτά και τα μειονεκτήματα δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 2001, C-189/01, Jippes κ.λπ., Συλλογή 2001, σ. I-5689, σκέψη 81, και του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 2010, T-388/07, Comune di Napoli κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 143).

206 Τα μέτρα, όμως, που έλαβε το Συμβούλιο βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 και του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011 είναι κατάλληλα για την επίτευξη των σκοπών που παρατέθηκαν στη σκέψη 203 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, μέσω των μέτρων αυτών διευκολύνεται αποτελεσματικά ο εντοπισμός παρανόμων ιδιοποιήσεων κρατικών κεφαλαίων εις βάρος των αιγυπτιακών αρχών και παρέχεται στις ίδιες αρχές η δυνατότητα να ανακτούν ευχερέστερα το προϊόν τέτοιων ιδιοποιήσεων. Όπως δε απορρέει από τις σκέψεις 139 έως 141 ανωτέρω, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι εις βάρος του πρώτου προσφεύγοντος ασκήθηκε δίωξη στην Αίγυπτο για πράξεις που χαρακτηρίστηκαν ως «παράνομη ιδιοποίηση κρατικών κεφαλαίων».

207 Εξάλλου, οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν ότι το Συμβούλιο μπορούσε να λάβει μέτρα λιγότερο περιοριστικά, αλλά εξίσου κατάλληλα με εκείνα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/172 και στον κανονισμό 270/2011.

208 Πράγματι, ελλείψει δικαστικής αποφάσεως αποφαινόμενης επί του βάσιμου των δικαστικών διώξεων που ασκήθηκαν στην Αίγυπτο, το Συμβούλιο δεν μπορούσε, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, να γνωρίζει τη φύση ούτε να προσδιορίσει από μόνο του το μέγεθος των ενδεχόμενων παρανόμων ιδιοποιήσεων αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων στις οποίες προέβη ο πρώτος προσφεύγων. Επομένως, δεν ήταν σε θέση να διακρίνει μεταξύ, αφενός, των περιουσιακών στοιχείων που ενδεχομένως ενσωματώθηκαν στην περιουσία των προσφευγόντων κατόπιν τέτοιων παρανόμων ιδιοποιήσεων και, αφετέρου, των λοιπών περιουσιακών στοιχείων που συνθέτουν την περιουσία των προσφευγόντων. Υπό τις συνθήκες αυτές, ουδόλως μπορούσε να υποθέσει το Συμβούλιο ότι η κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων, στην οποία είχαν προβεί οι αιγυπτιακές αρχές (βλ. σκέψη 132 ανωτέρω), επαρκούσε για να καλυφθούν ενδεχόμενες μελλοντικές καταδίκες του πρώτου προσφεύγοντος.

209 Τέλος, τα μειονεκτήματα που συνεπάγονται τα επίμαχα μέτρα περί δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων δεν είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς. Συναφώς, πρέπει ιδίως να επισημανθεί, αφενός, ότι τα μέτρα αυτά έχουν, εκ φύσεως, προσωρινό και αναστρέψιμο χαρακτήρα (βλ. σκέψη 79 ανωτέρω) και, ως εκ τούτου, δεν θίγουν το «βασικό περιεχόμενο» του δικαιώματος ιδιοκτησίας και, αφετέρου, ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2011/172, χωρεί, ειδικότερα, παρέκκλιση για την κάλυψη «βασικών αναγκών», των δικαστικών εξόδων ή ακόμα για να καλυφθούν «έκτακτες δαπάνες» των προσώπων τα οποία αφορούν τα εν λόγω μέτρα.

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία επιχειρημάτων

210 Με το επιχείρημα που παρατέθηκε στη σκέψη 188 ανωτέρω, το οποίο προβλήθηκε για πρώτη φορά στο υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες ήγειραν, κατ' ουσίαν, ένσταση ελλείψεως νομιμότητας κατά την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, αντλούμενη από το ότι η δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2011/172 απαγόρευση προς τρίτους να διαθέτουν στους προσφεύγοντες πρόσθετους οικονομικούς πόρους συνιστά δυσανάλογη προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

211 Μολοταύτα, αφενός, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το άρθρο 17, παράγραφος 1, του ίδιου Χάρτη, το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα ιδιοκτησίας, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της νομολογίας του ΕΔΔΑ σε σχέση με το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα σεβασμού της «περιουσίας».

212 Αφετέρου, κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ, το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου δεν κατοχυρώνει δικαίωμα στην κτήση «περιουσίας». Ένας προσφεύγων μπορεί να προβάλει παράβαση του άρθρου αυτού μόνον στο μέτρο που οι πράξεις κατά των οποίων βάλλει αφορούν την «περιουσία» του κατά την έννοια της διατάξεως αυτής. Η έννοια της «περιουσίας» μπορεί να καλύπτει τόσο τα «υφιστάμενα αγαθά» όσο και τα «περιουσιακά στοιχεία», συμπεριλαμβανομένων των απαιτήσεων δυνάμει των οποίων ο προσφεύγων μπορεί να έχει τουλάχιστον μια «θεμιτή προσδοκία» κτήσεως πραγματικού δικαιώματος ιδιοκτησίας. Όταν το οικείο περιουσιακό συμφέρον έχει φύση απαιτήσεως, μπορεί να εκληφθεί ως «περιουσιακό στοιχείο» μόνον οσάκις έχει επαρκή νομική βάση (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση Kopecký κατά Σλοβακίας της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, αριθ. 44912/98, §§ 35 και 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

213 Εν προκειμένω, από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της αποφάσεως 2011/172 προκύπτει ότι η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου δεν αντιτίθεται στο να πιστώνονται σε δεσμευθέντες λογαριασμούς τόκοι ή άλλα κέρδη των λογαριασμών αυτών, ούτε απαγορεύει την πραγματοποίηση πληρωμών που οφείλονται δυνάμει συμβάσεων, συμφωνιών ή υποχρεώσεων προγενέστερων του χρόνου κατά τον οποίο δεσμεύθηκαν οι λογαριασμοί αυτοί. Επομένως, το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2011/172 απαγορεύει μόνον τις νέες καταθέσεις κεφαλαίων, οι οποίες πραγματοποιούνται από τρίτους και δεν προβλέπονταν, κατά τον χρόνο έναρξης ισχύος της αποφάσεως αυτής, από καμία νομική πράξη.

214 Εάν, εντούτοις, προβάλλοντας τον παράνομο χαρακτήρα της διατάξεως αυτής, οι προσφεύγοντες απέβλεπαν στο να υποστηρίξουν ότι η τελευταία απαγόρευε σε τρίτους να προβούν σε πληρωμές που οφείλονται δυνάμει νομικών πράξεων προγενέστερων της έναρξης ισχύος της δεσμεύσεως των περιουσιακών τους στοιχείων, τότε επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο μέτρο αυτό, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που ήγειραν βασίζεται σε εσφαλμένη προκείμενη.

215 Όσον αφορά τις μελλοντικές πληρωμές οι οποίες, κατά την έναρξη ισχύος της δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων, δεν προβλέπονταν από καμία νομική πράξη, εσφαλμένως διατείνονται οι προσφεύγοντες ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Επομένως, απαγορεύοντας σε τρίτους να τις πραγματοποιήσουν, το Συμβούλιο δεν αποστέρησε τους προσφεύγοντες από καμία «περιουσία», κατά την έννοια της νομολογίας του ΕΔΔΑ που υπομνήσθηκε στη σκέψη 212 ανωτέρω.

216 Συνεπώς, το παρατεθέν στη σκέψη 188 ανωτέρω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί κατά πόσον η προβολή του στο υπόμνημα απαντήσεως ήταν όψιμη (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω).

217 Κατά συνέπεια, έχοντας, κατά τα λοιπά, επισημάνει ότι ο αντλούμενος από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθεί, το Γενικό Δικαστήριο συνάγει ότι ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει, επίσης, να απορριφθεί στο σύνολό του.

7. *Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παραβίαση της επιχειρηματικής ελευθερίας*

218 Κατά το άρθρο 16 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, «[η] επιχειρηματική ελευθερία αναγνωρίζεται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης και τις εθνικές νομοθεσίες και πρακτικές».

219 Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, εμμέσως, παράβαση της διατάξεως αυτής. Προς στήριξη του λόγου αυτού, αναφέρουν ότι η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 τους απαγορεύουν πλήρως να ασκούν οικονομικές δραστηριότητες για κερδοσκοπικούς σκοπούς εντός της Ένωσης.

220 Επιβάλλεται, όμως, η διαπίστωση ότι ο άμεσος σκοπός των πράξεων αυτών δεν είναι να απαγορευθεί στους προσφεύγοντες να ασκούν τέτοιες δραστηριότητες.

221 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα επιχειρήματα που παρατέθηκαν στη σκέψη 218 ανωτέρω, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, δεσμεύοντας τα περιουσιακά στοιχεία που κατέχουν στο έδαφος της Ένωσης και απαγορεύοντας σε τρίτους να τους διαθέτουν πρόσθετους οικονομικούς πόρους εντός της Ένωσης, η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 έχουν ως έμμεση συνέπεια να τους απαγορεύεται, στην πράξη, να προβαίνουν σε οιαδήποτε οικονομική δραστηριότητα για κερδοσκοπικούς σκοπούς εντός της Ένωσης.

222 Έστω και υπό αυτήν την ερμηνεία, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

223 Πράγματι, όπως μόλις επισημάνθηκε, προς στήριξη του υπό κρίση λόγου, οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν ότι οι διάφορες απαγορεύσεις που θέτουν η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 τους εμποδίζουν να συναλλάσσονται με φυσικά και νομικά πρόσωπα που βρίσκονται εντός της Ένωσης, ενόσω οι ίδιοι διαμένουν εκτός του εδάφους αυτού.

224 Αρκέστηκαν απλώς και μόνο να υποστηρίξουν ότι οι πράξεις αυτές τους εμποδίζουν πρακτικά να ασκούν οιαδήποτε οικονομική δραστηριότητα για κερδοσκοπικούς σκοπούς εντός της Ένωσης.

225 Εντούτοις, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι είναι όλοι Αιγύπτιοι υπήκοοι, δεν αποδεικνύουν καν ότι τους είχε επιτραπεί, πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011, να ασκούν, ως υπήκοοι τρίτης χώρας, οικονομική δραστηριότητα για κερδοσκοπικούς σκοπούς εντός του εδάφους ενός κράτους μέλους.

226 Ως εκ τούτου, αβάσιμα διατείνονται ότι η απόφαση 2011/172 και ο κανονισμός 270/2011 είχαν ως συνέπεια να τους απαγορευθεί να ασκούν οικονομική δραστηριότητα για κερδοσκοπικούς σκοπούς εντός της Ένωσης.

227 Ακόμα και αν πρόθεση των προσφευγόντων ήταν να προβάλουν το επιχείρημα που παρατέθηκε στη σκέψη 223 ανωτέρω, ο λόγος θα έπρεπε, σε κάθε περίπτωση, να απορριφθεί.

228 Πάντως, είναι αληθές ότι, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2011/172, απαγορεύθηκε σε τρίτους να διαθέτουν πρόσθετους οικονομικούς πόρους στους προσφεύγοντες και ότι η απαγόρευση αυτή περιόρισε, εμμέσως, τη δυνατότητά τους να συναλλάσσονται με φυσικά ή νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή έχουν την έδρα τους εντός της Ένωσης.

229 Εντούτοις, πρώτον, ο περιορισμός αυτός, τον οποίο καθιερώνει διάταξη γενικής ισχύος της αποφάσεως 2011/172, προβλέπεται, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 202 ανωτέρω, από τον νόμο.

230 Δεύτερον, ο περιορισμός αυτός εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό ενδιαφέροντος με εκείνον που επιδιώκεται με τη δέσμευση των προϋπαρχόντων περιουσιακών στοιχείων των προσφευγόντων (βλ. σκέψη 203 ανωτέρω).

231 Τρίτον, ο επίμαχος περιορισμός δεν είναι δυσανάλογος.

232 Αφενός, η απαγόρευση αυτή είναι κατάλληλη δεδομένου του αντικειμένου των προσβαλλόμενων πράξεων, που είναι να βοηθηθούν οι αιγυπτιακές αρχές να εντοπίσουν και να ανακτήσουν τα κεφάλαια που προέρχονται από ενδεχόμενες παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών

κεφαλαίων. Συγκεκριμένα, κάθε μεταβολή της περιουσιακής καταστάσεως των προσφευγόντων που οφείλεται σε νομικές πράξεις μεταγενέστερες της αποφάσεως 2011/172 μπορεί να καταστήσει πιο περίπλοκη ή ακόμα και να εμποδίσει τη διαφοροποίηση μεταξύ, από τη μία πλευρά, των περιουσιακών στοιχείων που ενδεχομένως προέρχονται από παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων, και από τη άλλη πλευρά, των λοιπών περιουσιακών στοιχείων που συνθέτουν την περιουσία των προσφευγόντων. Επομένως, το γεγονός ότι η περιουσία που κατέχουν οι προσφεύγοντες δεν είναι δυνατόν να αυξηθεί μέσω καταθέσεων, η αιτία των οποίων είναι μεταγενέστερη της αποφάσεως 2011/172, μπορεί να διευκολύνει τον εντοπισμό και την ανάκτηση από τις αιγυπτιακές αρχές των αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων τα οποία αυτοί ενδεχομένως ιδιοποιήθηκαν παρανόμως εις όφελός τους.

233 Αφετέρου, δεν υφίσταται λιγότερο περιοριστικό μέτρο από την απαγόρευση που θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2011/172, σε συνδυασμό με την προβλεπόμενη στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της ίδιας αποφάσεως δέσμευση περιουσιακών στοιχείων, προκειμένου να δεσμευθεί η περιουσία την οποία κατέχουν οι προσφεύγοντες εντός της Ένωσης και, κατ' αυτόν τον τρόπο, να διευκολυνθεί ο εντοπισμός και η επιστροφή στις αιγυπτιακές αρχές των προϊόντων από ενδεχόμενες παράνομες ιδιοποιήσεις κρατικών κεφαλαίων οι οποίες διαπράχθηκαν εις όφελος των προσφευγόντων.

8. *Επί του όγδοου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως»*

234 Οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι συντρέχει «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως». Προς στήριξη του λόγου αυτού προβάλλουν δύο επιχειρήματα.

235 Με το πρώτο επιχείρημα υποστηρίζουν ότι, καταχωρίζοντας τα ονόματά τους στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172, το Συμβούλιο δεν τήρησε τα κριτήρια του άρθρου 1 της αποφάσεως αυτής, υποπίπτοντας κατ' αυτόν τον τρόπο σε «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως».

236 Διαπιστώνεται, εντούτοις, ότι, μολονότι προβάλλεται προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, το εν λόγω επιχείρημα είναι πανομοιότυπο προς εκείνο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται, μεταξύ άλλων, από μη τήρηση των κριτηρίων που θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί για τους λόγους που παρατεθήκαν στις σκέψεις 57 έως 99 ανωτέρω.

237 Με το δεύτερο επιχείρημα, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι το Συμβούλιο δεν επεδίωξε προφανώς να «εκτιμήσει» εάν ήταν «πράγματι» «υπεύθυνοι» για παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων. Υποστηρίζουν, επομένως, ότι απέκειτο στο Συμβούλιο να εξακριβώσει εάν ήταν ποινικώς υπεύθυνοι για παράνομες ιδιοποιήσεις αιγυπτιακών κρατικών κεφαλαίων.

238 Όπως, όμως προκύπτει από τη σκέψη 67 ανωτέρω, ένα τέτοιο επιχείρημα βασίζεται στην ανακριβή προκείμενη κατά την οποία μόνον τα πρόσωπα που έχουν καταδικαστεί για τέτοιες πράξεις θα μπορούσαν να υποστούν την επίμαχη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων.

239 Ο όγδοος λόγος ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

240 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

241 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

242 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

243 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα. Εξάλλου, ως παρεμβαίνον όργανο, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Ο Ahmed Abdelaziz Ezz, καθώς και οι Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin και Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar φέρουν, πέραν των δικαστικών τους εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκή Ένωσης.

3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Czúcz Labucka Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Φεβρουαρίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

Σκεπτικό 6

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την έλλειψη νομικής βάσεως της αποφάσεως 2011/172 και του κανονισμού 270/2011 6

Όσον αφορά το περιεχόμενο της επιχειρηματολογίας των προσφευγόντων 7

Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σχετικά με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 7

Έννοια και περιεχόμενο του άρθρου 29 ΣΕΕ 7

Τήρηση του άρθρου 29 ΣΕΕ 9

Όσον αφορά την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σχετικά με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011 10

2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από τη μη τήρηση των κριτηρίων σύμφωνα με τα οποία το όνομα ορισμένων προσώπων μπορεί να καταχωριστεί στην κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 και στον κανονισμό 270/2011 11

Όσον αφορά τα κριτήρια καταχωρίσεως στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 .. 11

Ως προς την αναγκαιότητα ερμηνείας του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 12

Ως προς την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 12

Ως προς τη συμβατότητα της ερμηνείας της αποφάσεως 2011/172 προς αρχές ή κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος 13

– Όσον αφορά την αρχή κατά την οποία οι διατάξεις που προβλέπουν διοικητικές κυρώσεις πρέπει να ερμηνεύονται αυστηρώς 13

– Όσον αφορά την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας 15

Όσον αφορά τον λόγο για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172 15

Ως προς την ανάγκη ερμηνείας του λόγου για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στον κατάλογο που προσαρτάται στην απόφαση 2011/172..... 15

Ως προς την ερμηνεία του λόγου για τον οποίο τα ονόματα των προσφευγόντων καταχωρίστηκαν στο παράρτημα της αποφάσεως 2011/172 16

Όσον αφορά την τήρηση των κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/172 17

Όσον αφορά την τήρηση των κριτηρίων του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 270/2011 17

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως 18

4. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από πλάνη περί τα πράγματα και από εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών..... 20

Όσον αφορά το πρώτος σκέλος του λόγου..... 20

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου 22

5. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας..... 25

Όσον αφορά το πρώτο σκέλος 25

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος..... 26

Όσον αφορά το τρίτο σκέλος 26

6. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας 28

Όσον αφορά την πρώτη κατηγορία επιχειρημάτων 29

Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία επιχειρημάτων..... 31

7. Επί του εβδόμου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παραβίαση της επιχειρηματικής ελευθερίας 32

8. Επί του όγδοου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως» 34

Επί των δικαστικών εξόδων 34